

ת"פ 28746/01 - מדינת ישראל נגד עוזיאל שלו

בית משפט השלום בכפר סבא

10 בספטמבר 2014

ת"פ 11-01-28746 מדינת ישראל נ' שלו
בפני כב' השופטת נואה בוכר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עוזיאל שלו

הנאשם

nocchim:

ב"כ המאשימה עו"ד עודד קלר

הנאשם בעצמו וב"כ עו"ד עדי קידר

הכרעת דין

.1. כנגד הנאשם הוגש כתוב אישום המיחס לו עבירות של איומים מתוך מניע גזענות או עינויות כלפי ציבור לפי סעיף 192 ביחד עם סעיף 144ו לחוק העונשין, תש"ז-1977 (להלן: "החוק"); והעלבת עובד ציבור מתוך מניע גזענות או עינויות כלפי ציבור לפי סעיף 288 ביחד עם סעיף 144ו לחוק.

על פי המפורט בכתב האישום, ביום **13.10.08** שהוא כוחות צבא ומשטרת בסמוך למאחז חווות גלעד כדי לפקח על המתרחש במסגרת מסיק זיתים שהתקיימים במקום, ולשמור על הסדר הציבורי במהלך.

בין כוחות הצבא שנכחו במקום נמננו סא"ל פארס עטילה, ראש מנהלת תיאום וקשר שכם (להלן: "מתלון 1") ורס"ן שадי אלקרא, קצין במנהל תיאום וקשר שכם (להלן: "מתלון 2").

במקום שהוא אף הנאשם בלבד עם קבוצת יהודים מתישבי האזור.

במהלך מסיק הזיתים, פנה הנאשם למטלון 2, יrek לעברו, וגידף אותו **"יא ערבי בן זונה"**.

לאחר מכן פנה אליו הנאשם בשנית ואים עליו **"יום יבוא ואנחנו היהודים נשחט את כולכם"** תוך כדי תנועת שיסוף צואר.

עמוד 1

© verdicts.co.il - כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין

בשלב זה, הגיע אל השטח מטלון 1 שעד אז שהה בחדר הפיקוד שמוקם בקרבת מקום, ובמטרה להריגע את הרוחות ניגש אל קבוצת המתישבים והציג עצמו בפניהם.

בתגובה גידף אותו הנאשם **"הגיע הערבى הבכיר"** והמשיך להעליב את מטלון 1 בהטיחו בו "אין צורך שאחד כמור יאבטח אותו" **"אותך נשלח בקרון لأن שצרים"** ו**"אם לא טוב לך תגיע לעכו ויטפלו בר שם."**.

בהמשך פנה הנאשם למטلون 1 פעמיים נוספת וגידפו **"ערבי יש פה סייחון שיוצא ממן"** תוך השלמת האמירה עם ירייה לעברו.

טרם עזב הנאשם את המקום, פנה אל המטלון שוב ואימץ עליו **"אני יודע איפה אתה גר, לשם אגיע אליו ואתפל בר."**.

.2. בתשובתו לכותב האישום כפר הנאשם במילויום לו.

לטענתו נכח במקום האירוע, והתנהל דין ודברים בין ובין תושבים רבים שנכחו אף הם במקום, לבין כוחות הביטחון, אולם מכחיש כי קיליל וירק על המטלון.

עוד טען כי יתכן ואמר **"ערבי"** אולם לא כגדוף ולא כמתואר בכתב האישום, וכן יתכן כי יrisk ללא קשר לדין ודברים, לא לעברו של המטלון אלא לצד הגונף.

.3. על עדי המשימה נמננו:

(1) ע"ת-1- שADI ALKRA (עמ' 10-28 לפרטוקול)

(2) ע"ת-2- פראס עטילה (עמ' 31-48 לפרטוקול)

(3) ע"ת-3- מר מה תורג'מן (עמ' 49-52 לפרטוקול)

(4) ע"ת-4- יהודה גיגי (עמ' 52-57 לפרטוקול)

(5) ע"ת-5- כמיל חרב (עמ' 59-58 לפרטוקול)

(1) ע"ת-1- שADI ALKRA- משרת 20 שנה בצבא. הוא דרוזי. החל שירותו הצבאי בח"ר והגיע עד למנהל האזרחי, שם היה בתפקיד יועץ לענייני פלסטינים בעזה בחברון ובשכם, וכיום בלימודיו תואר שני במדעי המדינה במסגרת מסלול קידום לסגן אלוף.

ביום 13.10.08 הגיעו בשעות הבוקר לאזור חוות גלעד, שם אמרו היה להתקיים מסיק זיתים. חלק מתפקידו של המת"ק הוא להיות באירועים אלה כדי לוודא שהמסיק מתקיים כדרכו.

הוא הגיע למקום ביחד עם אחרים, כשהוא מפקד המשימה, במתע של כפר פלסטיני שאינו זוכר את שמו, הקרוב ביותר לחוות גלעד מזרחה.

כשהגיעו כבר- היה שם רכב מסוג פז'ו 205 לבן עם מספר אנשים שמצו על קיום המסיק בטענה שהאדמות הן של יהודים.

הכוח שהיה במקום היה בפיקודו של סמ"פ אדרם שהתרחק ממנו, היה צריך אותו, אז הרים קול וקרא לו "שאד" בוא הנה", וברגע שקרא בשמו- הם הבינו שהוא דרוזי והטיחו בו "יא ערבי, يا בן זונה, אתה בכלל לא אכפת לנו אם נחיה או נמות".

הוא שלח את הנג"ד שהוא איתו לשומר על האוטו מtower חש לפגיעה בו. במסגרת היגיופים נאמר לו בהמשך "יום יבוא ואנחנו היהודים נדע מה לעשות איתכם" בתגובה של שחיטה (מדגים תנועת שחיטה בצוואר).

كمפקד הכוח ערך את מפקדו דאז- סא"ל פארס עטילה שהגיע לנקודה, והבין שהנושא הפק רגיש, וכשהם ראו אותו והבינו שהוא המת"ק- אמרו "נהנה הגיע המשט"פ הראשי" בלויין יריקה (פרק' עמק 10 ש' 32-3).

ברגע שעטילה משך את תשומת הלב אליו, הייתה לו (לעדי) מצלמה כל העת והוא הסתובב והחל לצלם את הדמויות שהיתה אחראית על כל האמירות שצין קודם, ניסה לצלם בהסתיר כדי לא לעורר עוד מתייחות, ואז האיש שם לב אליו והוא צעק "צלם, צלם, יש לי כבר אלבום תמונות במשטרת, תגיד להם עוזי שלו".

לשאלת האם תמיד זה הוא אותו אדם שדיםיר, ענה שכן בכלל האירועים שצין מדובר באותו אדם שזיהה עצמו בטור עוזי שלו. לאחר מכן, צרב את התמונות, והעביר אותן למשטרה.

באופן טבעי זכר את הנסיבות יותר טוב בהודעתו במשטרה כי זה היה יותר טרי, כך שאם יש סטייה בין העדויות- הוא מפנה לעדותו במשטרה, שם נאמרו הדברים בסיכון לאיירועים בזיכרון מלא. מדובר באירועים משנת 2008.

במשטרה ציטט כי נאמר לו "יום יבוא ואנחנו היהודים נשחת את כולכם, תוך כדי תנועת שחיטה בצוואר. במשטרה יותר מדויק כי אלה הדברים כהוותיתם לאחר האירוע, וגם צירפו תמונות שיתנו תמונה מלאה.

במציאות הייתה אפשרות לצלם גם יideo- אבל לא צילם, ללא סיבה מיוחדת, רץ וצלם מסביב. בהתאם לא רצה לעורר מתייחות אז לא צילם, וכשהגיע פארס עטילה ניסה לצלם בלי לעורר מתייחות.

הוא צילם לצורך זיהוי הדמויות שהיתה אחראית על האירועים, רצוי לדעת מיהו האדם שאמר את האמירות.

הסתיר את הצילום כי לא רצוי לעורר מתייחות או שהאדם יעלם, אך עשה איגוף וצלם ובלב מסויים הם גם רואו אותו מצלם, ואףלו הוא "דגם" לצלמה במידה מסוימת (עמ' 11 ש' 32-1).

הוא היה מפקד האירוע והעביר דיווחים לחמ"ל ולחפ"ק. סא"ל עטילה הגיע בעקבות הדיווחים שלו שהאירוע הפכו רגשים. הוא דיווח לחמ"ל ולמפקד היחידה.

האירוע הסתיים עם הגעת היס"מ שהוא כוח משטרתי יותר אסטרטגי נגד הפגנות, וכשהם הגיעו- החבירה במקום התרחקו, היס"מ נשאר במהלך כל האירוע והם לא התקרבו יותר.

היו 4 דמיות, כולל הנאשם.

הוא יכול לzechot אותם בתמונות. גם אשתו של הנאשם ה策טרפה, ואחריו זה גם תינוק.

לא יודע מה היה מספר המוסקים. מניה שיותר מחמשים.

זו פעם ראשונה שהיא במסיק בחוות גלעד אך לא פעם ראשונה שהיא במקום. **דיסק ת/2 ותמונות ת/2א** כולל תמונות שצילם באירוע.

בדיסק **ת/2 יש שני קבצים** - "חוות גלעד בוקר 13.10.08" וגם "חוות גלעדacha"צ 13.10.08". הוא צילם באירוע את התקיה של הבוקר ובה תמונות של מי שמדוברים עליו ותמונות נוספות של אירוע החיכוך עם עצים שניזוקו. בתקיה שלacha"צ מדובר בתמונות מאירועים נוספים שהיו בחוות גלעד על אירוע אחר אותו צילם רסן איאד עאמר (עמ' 12 ש' 1-32).

מהאירוע הרלוונטי יש 7 תמונות -מספר 156-163 (לא 159).

האדם המכולם בתמונות הוא האדם שגידף אותו. הזמין את סאל' עטילה כי הוא מפקד הגזרה ואמון על גרים וגזרת שם. הוא היה אמר להגעה. יש לו את כל הגזרה ובכל מוקד יש מפקד. כשמודיעים לו על רגשות מיוחדת הוא רץ למקום בו ישנה בעיה.

בטוח במאת האחדים שהאדם בתמונות הוא שגידף אותו. המאורע נזכר, ולא ניתן לשכח אותו בקלות. לא התבבל עם אדם אחר שהוא במקום.

בתמונות 162-163 זיהו שהוא מצלם ואז הייתה הצעקה "צלם, צלם, יש לי כבר אלבום תמונות במשטרת... פשוט תגיד להם עוזי שלו" (קורא מההודעה).

בתמונות ניתן לראות שהם דיגמו בהפגניות, אשת הנאשם עשתה תנועת שלום.

לא הכיר את הנאשם קודם לכן. ארבעת האחרים שהיו במקום היה בויכוחים עם הכוח, חסמו את הכביש של הפליטינאים, ועשו פעילות לשבש את המסיק. הם דיברו אבל מי שהוביל, שהיה חוד החנית, כלפיו וככלפי פארס זה הנאשם. לא יודע מה ההליכים שבוצעו כלפי האחרים (עמ' 13 ש' 1-31).

לשאלה כיצד מסביר זאת לאור העובדה שה הנאשם רק דבר, לטענתו, בעוד האחרים עשו את הפעולות העיקריות, ענה כי הייתה פעילות משטרתית נוספת שהוא לא יכול לשקר. בכל אירוע מסיק יש כוח משטרתי, כוח זה"ל, כוח מג"ב ולפעמים גם יס"מ אם יש מתייחסות במקום. בתמונות צילם את האדם שהתבטה כלפייהם.

לשאלה מי עמד לידיו ושמע את הדברים, ענה כי היה שם בחור בשם אדם, והוא שלח אותו בחזרה לשומר על האוטו. יש תמונות של מבני"קים, אבל לא יודע להזכיר.

היה גם שוטר מג"ב בשם קעבה, וניסו להרחק אותו. בשלב שאמרו לו "מוחמד חזיר" הוא עמד להתרפץ - וכן

שלחו אותו בחזרה לנידת. הוא היה מאד נסער מהammerה הזו.

זה נאמר לו ע"י דמות אחרת במקום, לא מכיר את שמו.

ההבדל בין מה שאמר הנאשם למה שאמרו אחרים זה שammerתו התייחסו אישית אליו, ולכן צילם.

קעביה לא עד במשפט והוא גם לא הגיע תלונה. בשלב מאוחר יותר בחווות גלעדacha"צ היה שוטר מג"ב נסף שספג את אותן אמרות לגבי מוחמד, והוא יודע שהיה שם אירוע אלימות לפני אחד האנשים. משער שהتلונות מכל צד הסתירו.

כל ההתבטאות שציין נאמרו לו ע"י הנאשם, גם hammerה שציין במשטרה כי לא אכפת לו אם יהיה שם או לא יהיה שם, וכי הוא אחד מהפלסטינים (עמ' 14 ש' 1-32).

הוא קצין בצה"ל ואחד מתפקידיו זה לשמור על האוכלוסייה האזרחית שגרה בחו"ש. כשהגיע אדם אומר את האמירות האלה על רקע היותו דרוזי, זה פוגע במוטיבציה. בלי זה"ל- המתנהלים לא היו מצליחים להתמודד בלבד עם האוכלוסייה הערבית. זה מעלייב וגורם לתהיות גדולות כמה לשמור עליהם בכלל, ולסקן את עצמו בשבייל לשמור על אוכלוסייה שהתגובה שלהם לפני זה רמיזה לשחיטה.

הנפטר ידע שהוא מהמת"ק וגם ידע שהוא שady והבין שהוא לא יהודי. הם יודעיםஇזה רכב הוא של מ"ק, משטרה, יס"מ.

הנפטר הוא שאים עליו וגידף אותו (מצביע לעבר הנאשם).

בחקירה נגד העיד כי לא ראה את ד"ח ימן האירועים שנרגשו ע"י חילית בשם מאשה ביום האירוע. בחמ"ל כתובים את הדיווח שלו בעית קבלת הדיווח.

זה ד"ח יומי ולא ימן אירוע. מדובר בשעת אירוע, שם המדווח והאירוע זה מהוות בסיס לסתוקם האירוע לאחר מכן (עמ' 15 ש' 1-32).

לא יודע כמה אנשים וכוכחות היו באותו מקום. היו רכב מת"ק- שלו, רכב של המשטרה ושל הצבא, יכול להיות שהיו עוד רכבים. לא זכור לו שהייתה ערבית כב סוכות.

אירוע מסיק דורש הערכות כללית של הצבא והמשטרה, מנתה שכלל תיאום בין כל הגורמים, גם מול האוכלוסייה, אבל זה לא תפקידו.

המת"ק לא בא בקשר עם ההתיישבות, זה תפקידה של החטיבה, בה יש קצין הגמ"ר (הגנה מרחבית) ואל מול האוכלוסייה הפלסטינית המת"ק עושה תאמם, ובסוף יושבים כל גורמי החטיבה ביחד אומרים מה נסגר ומה לא.

הוא לא דבר עם קצין הגמ"ר אם הכל סגור לאירוע בבורק, כי יש להם קצין תשתיות במת"ק האמון על הדבר זהה ועשה את התיאום.

הוא (העד) משמש כגורם מחייב בשטח (עמ' 16 ש' 1-31). הוא היה מפקד האיווע מבחינת המת"ק, נציג המת"ק בשטח, אבל מי שאחראי זה סמ"פ בשם אדם, מפקד האיווע בכללותו.

ערב לפני הם ישבים במת"ק ומדוברים על האיווע שלמחרת, הוא מקבל רכב, ונושא התיאומים עולה. לא ידוע אם בישיבה לפני האיווע הזה בירר עם קצין התשתיות או קצין הגמ"ר שהתייאום נעשה עם כלל הגורמים האזרחיים הרלוונטיים.

מול תושבי חוות גלעד קצין הגמ"ר הוא שמתאם.

קצין תשתיות שהיה אז הוא איד ע אמר שהוא סגן המת"ק והוא היה צריך לבדוק שהאווע למחמת תואם, ולמנוע חיכוכים עם הצדדים.

איד היה במקום באיווע בשלב מאוחר יותר, הוא החליף אותו (את העד) בשעות הצהרים.

לא קרא את הדיווח של סיכון יומי במת"ק **בת/1** (עמ' 17 ש' 1-32).

כשוציאים למסיק יש תיק פק"ל עם מצלמה ומפות וכל מה שצריך מבחינת רשות בעליים וטלפונים מצד הפליטני.

הבעיה במסיק היא שאלת אדמות שבבעלון הוכחה, אך יש שיבושים של כל מיני גורמים של ביצוע המסיק, ומושקעת הרבה אנרגיה כדי למשוך את המסיק.

בכל מקרה, אין קשר בין תיאום המסיק לבין התנהגות עברינית וגזעית.

לשאלת כיצד מסביר כי במשפטה לא אמר שהדבר הפריע לו קצין בצה"ל וכו' כפי שהעיד בביבמ"ש- מעצם הגשת התלונה מובנת המחלוקת.

הוא הגיע להגיש תלונה עם תמונות כדי למנוע היסנות מקרים כאלה בעתיד.

לא זכר מודיע התלונה הוגשה כעבור 3 שבועות. לא זכר את הנسبות. מכחיש כי זימנו אותו לאחר 3 שבועות, הוא הגיע ביוזמתו. היו לו אירועים אישיים אצלו בבית.

לשאלת כיצד ידע לשלו כי זמן כשלעצמו שלא זכר לאור הזמן הרב שחלף, ענה כי אם היו מזמינים אותו- היה זוכר (עמ' 18 ש' 1-32). לא ידוע להסביר למה הגיע את התלונה כעבור 25 ימים למרות שנעלב.

לא זכר אם פארס מסר הודעה במשפטה.

לא מכיר שוטר בשם יהודה גיגי.

איד עמאר התלונן לגבי אירוע אלימות שהייתה אחר הצהרים, אלימות פיזית במהלך המהלך נגרם נזק לטנדר צבאי, זה אירוע אחר.

היתה שיחה עם המשטרת לפני שגבו ממנו הودעה, לגבי התמונות שצילם, אבל הוא בחר להגיע לתת עדות בתאריך שהגיע. השוטר יהודה גייגי חקר אירוע אחר, את אירוע האלימות (עמ' 19 ש' 1-32).

לשאלה כיצד מסביר כי עדותו סותרת את המזכיר של גייגי מיום 08.11.4 לפיו משוחח עמו וכותב שמהר או מחרתים יגיע לסתם עדות על אירוע מהבוקר, ענה כי במסמך כתוב לגבי עדויות על התמונות, הוא לא דיבר עם גייגי על דברים אחרים, או על זימון לעדות.

הגיע למקום עם אדמת צבני ביפוי. האירוע היה באזור הצפוני סמוך לפלסטינים (עמ' 20 ש' 1-32). זהה נקודת החיכון, ארבעת הנוכחים הגיעו ממש בסמוך לפלסטינים. לא יודע להסביר למה לא צילם את רכב הפז' שחסם והחל את האירוע.

לשאלה למה לא צילם את הנוכחים האחרים, ענה כי העיסוק שלהם היה בכוחות, והוא צילם את הנאשם כי האירוע שלו היה כלפיו. לפני שהטיח בו "ערבי בן זונה" היה דין ודברים, זה לא היה מיד.

בתחילת עדותו הראשית אמר שנאמרו הדברים אך לא אמר שהנואם הוא שאמר אותם, מכיוון שריצה לחדר בסיפורו שהנאום אמר לו שיש לו אלבום תמונות שלם - שיגיד עוזי שלו, ולא בכלל שלאذكر שהנאום הוא שאמר לו את הדברים.

הנאום הוא שהיה אחראי לעשייה ולאמירויות מתחילת הדרך.

כל מה שנאמר כלפיו - נאמר רק ע"י הנאשם (עמ' 21 ש' 1-32).

שאמיר במשטרת ש' 12 להודיעו כי אחד המתנהלים פנה אליו ואמר לו "מי אתם בכלל? לא אכפת לכם אם נהיה כאן או לא, אתה אחד מהם" התכוון לנואם, אף אמר זאת בהמשך הודיעו - כי זה עוזי שלו בש' 15.

לשאלה כיצד מסביר כי מבחין בהודיעו בין הדברים שאמר "אחד המתנהלים" לבין נקייה בשם של הנאשם בש' 14, וגם מדובר באותו אחד, ענה כי הנאשם הוא שיירק לעברו ואמר "יא ערבי". בהתחלה לא ידע את שמו של הנאשם רק לאחר מכך הבין כשהזהה לעברו.

לשאלה מדוע לא אמר בהודיעו כי אחד המתנהלים - שבזמן לא ידע את שמו וכי הוא אותו אחד שפועל גם בהמשך, ענה כי בהתחלה לא ידע מי הוא, ולאחר שנודע לו - ציין את שמו.

הוא הוציא את המצלמה מהתיק, יש עליו פק"ל עם מצלמה כל הזמן, כי באירוע חיכון שוואפים לתעד את האירוע שני הצדדים.

בתחילת האירוע הוא שאל מי זה הנאשם, אז החל לצלם, ולבסוף הנאשם הזדהה בקולו (עמ' 22 ש' 1-28).

שולל כי היו שני אנשים או יותר שצעקו וקילו. זה היה רק הנאשם. זה לא סותר את גרטתו במשטרת.

לא יודע אם גם לכוחות הנוסףים שמגיעים למסיק יש מצלמות. מאמין שכן.

למשטרה יש סמכות לעצור, אבל היו אירועים לא פחות חמורים עם זריקות אבנים ולא נעצרו בהם אנשים. כל מקרה לגופו. בנסיבות אלה ברגע שהיס"מ הגיעו והחברה התרחקו - לא הייתה סכנה, והם ה决心 להגיש תלונה במשטרה.

איiad צילם אחר הצהרים במצולמה אחרת.

כשהמתנהלים שמעו שם שADIO - הבינו כי הוא ערבי וקשרו למנהל האזרחי וזה מה שגרם לקללות (עמ' 23 ש' 1-32).

האמירה לפיה לא אכפת לו אם יהיה שם או לא, וכי הוא אחד "מהם" - בכוונה לפלסטינים, נאמרה בסיטואציה בה נכחו פלסטינים, והכוונה הייתה חד משמעות. המילה "אחד מהם" זו פרשנות שלו.

לא יודע כמה זמן ארך האירוע. היה במקום משבע בבוקר עד שלוש בצהרים.

מעיריך שהאירוע הוא זה המצוין ביום האירוע בשעה 8:25 בבוקר (עמ' 24 ש' 1-32).

לא מכיר את הבית אדום בחווית גלעד, עברו 5 שנים, והוא מזהה את הנזודה והצילומים.

לשאלה מה תגובתו לכך שהבית האדום שיר לנאים, ענה כי הוא לא בקשר עם האוכלוסייה היהודית שם. לא יודע אם בתמונות זו נקודת החיכון או המסיק. חווית גלעד בנוייה בצורה מוזרה ויש בתים פזירים בכל מקום.

האירוע היה לרוחבה ולאורכה של החווה, לא יכול לקשר גיאוגרפית.

הוא מעיד אודות אירוע שהתרחש בנזודה המסיק בסימון לפלסטינים.

לשאלה מה תגובתו לכך שהנזודה המצולמת בתמונות אינה קשורה לנזודה המסיק אלא לבתו של הנאשם, ענה כי הרבה פעמים המסיק הוא בפתח ביתם של המתישבים.

לפני שהגיעו לנזודה המסיק הייתה נזודה של היערכות הכוחות, שאינה נזודה המסיק עצמה, אלא יש שביל גישה (עמ' 25 ש' 1-32).

המקום המצולם בתמונות הוא מקום האירוע עם הנאשם. המסיק מתרחש בנזודות שונות.

המקום בו הוא מצולם - זה מקום האמירות הגזעניות של הנאשם כלפיו.

יש אדמות בהם יש מסיק מסביב לשוב ויש עצים בתחום היישוב (עמ' 26 ש' 1-32).

הם נדרשים לנעו בחווה ולא עומדים במקום אחד, ולכן לא ניתן להגיד נזודה של חיכון.

בכל מקרה, למיוקם בו אמר הנאשם את הדברים אין משמעות, אלא לתוקן.

לא יודע למה לא צילם את פארס. את קעבה צילם במקרה כי הכוונה הייתה לצלם את הנאשם, ואז נאמרה לקעבה אמירה פוגעת (עמ' 27 ש' 1-32).

הוא סיפר לפארס מה שקרה, כי הוא המפקד שלו (עמ' 28 ש' 15-12).

(2) ע"ת-פארס עטילה- הוא דרוזי, והתגייס לצבא בשנת 1990 בתפקיד ביחידה מובחרת בצפון. לאחר שנפגע עזב את החיל"ר, והגיע לתפקיד במנהל האזרחי בשנת 2003. היה מפקד גזרת ג'נין 3 שנים, מפקד גזרת שכם, בזמן שיפצו את קבר יוסף, והיום משמש במפקדת המנהל האזרחי בבית אל במפקדת או"ש כראש תיאום ביטחוני בין הצבא למנגנון הביטחון הפלסטיני.

במועד האירועים באוקטובר 2008 שימש כמפקד המת"ק של גזרת שכם, תפקיד בו החל חדש לפני כן בספטמבר 2008.

זכיר את האירוע היטב בשל עוגמת הנפש שהייתה לו, ואף מסר בಗינו עדות לפני 5 שנים- מספר שעות לאחר קרנות האירוע (עמ' 31 ש' 9-29).

אם יכול היה לחתם עדות בשטח - היה נוטן. לאחר סיום האירוע בחווות גלעד, חזר לבסיס ושהוח עם מפקד המרחב, עדכן אותו, וניגש ברחיאום יחד אליו לשוטר לחתם עדות.

מסיק הזרים מוכר לכוחות בחתיבה, למתיישבים ולפלשינים, והצבא נערכ חדשם לפני האירוע עצמו.

את יום האירוע הם החלו במספר מוקדים, אחד מהם הוא בחווות גלעד, אליו היו צריכים להגיע למסיק מ-3 כפרים פלשינים.

ישנם 3 מטעים - אחד בצפון מערב של החוויה, שני בחלוקת הדרומי, והשלישי בצפון מזרח החוויה צמוד לבטים, הנקריא גבעת הבית האדום כיוון שיש שם בית עם רעפים אדומים. מקום זה הוא מקום כניסה כוכחות- מטרה, מג"ב, מנהל אזרחי, ולאחר מכן מתחילה להכנס את המוסקים, תוך שליטה על נתיב הכניסה, ויש תצפית טובה לצבא.

המסיק החל בשעות הבוקר בכמה מוקדים, באותו יום יצא קצין מת"ק רס"ן שידי לוודא שהמסיק נפתח על פי הנהלים.

יש תיאום עם אנשים החוויה בתהליך ארוך - מציגים תוכנית למח"ט, למג"ד ולקצין הגמ"ר. הוא (העד) מעדכן את הפלשינים על יום המסיק, וקצין הגמ"ר מכין את המתישבים.

המסיק ביום האירוע היה אמור להיות מסיק תקין, מדובר בקשר בעלות פלשתינית.

ב 08:00 ביום האירוע קיבל דיווח מהקצין שלו שady שנוכח בשטח שהחלה אלימות מילולית בהתחלה בין כוחות

הצבא לבין המתישבים, ותוך כדי ייכוח התחלו מילוט גנאי מהמתישבים כלפי שадי. שאדி מסר לו כי יש כ-5 מתישבים, והעסק "מתחם" בפן המילולי ובהפרעה לכוחות, אז הוא אמר לשאדி שלא יכנס לשם ויכוח, שישמור על איפוק והוא הגע לשטח.

המרחק הוא כ-10 דקות נסיעה, لكن הגיע לאחר כמה דקות. הבין משאדִיהם ליד הבית האדום (עמ' 32 ש' 1-32).

כשהגיע - ראה שיש קבוצה של מתישבים, אחד מהם פנה אליו ושאל מי הוא. הציג עצמו כסא"ל פארס מפקד המת"ק, וזה אמר לו "הו, ערבי בכיר הגיע".

היו כמו חבריה שניהלו שיחות ברקע עם מג"ב ומשטרת, אבל אותו מתישב שהsie של התחל מולו, ניסה לגרור אותו לשיחה. הוא (העד) רצה לחזור לכיוון של שאדִ, וזה המתישב הפנה אליו שאלת "מה מעשיך פה? באת לאבטח את הבני דודים לרר?" והוא ענה למתישב שהוא בא לאבטח קודם קודם כל אותו ואחריו זה את המוסקים . לא התייחס למילה "בני דודים".

המתישב הטיח בו שלא צריך שאחד כמוו יבטח אותו, בנימת זלזול, ושהם יעלו אותו לקרון וישלחו אותו לאנשצרים.

המילה "קרון" מתחשרת לו עם השואה ולבן הבין שמדובר בהשמדה.

שוב לא התייחס למתישב, שהמשיך ואמר, על רקע אלימות בין יהודים לעربים בעכו ימים ספורים קודם לכן, שאנשי עכו הגיעו למקום ויטפלו בו.

ישנה חשיבות לעורוך תיעוד למה שקרה בשטח, ולאחר ההתרחשויות הייתה לו שתחווה שהדברים מתפתחים לכיוון לא טוב.

הוא אמר לשאדִ שיתעד כל מה שקרה בשטח, לתעד את המתישב מרגע שהחלה שיחה בין לבין המתישב, כי לשאדִ הייתה מצלמה.

לא יודע لماذا תיעוד רק בסטיילס ולא בוידאו. תמיד יש מצלמה במסיק שמתארת את השטח.

בהמשך אמר לו המתישב שהם יודעים היכן הוא גר, וידעו להגיע אליו ולטפל בו.

לפני שאמր לו זאת, הייתה יריקה לכיוון שלו. אמר לו "נדף ממך ריח מסריך" וזה ירך לכיוונו (עמ' 33 ש' 1-32).

עם המתישב הייתה אישה, והיא שיח בין המתישב לבינה כשהיא לה תינוק על הידיים. חשב שהיא הייתה בהריון, והבין כי זו אשתו של המתישב.

לשאלת עד כמה בטוח כי כל האמירות הופנו אליו מאותו מתישב - בעוד שהיו אנשים נוספים באותו מקום, ענה כי

כשمبرכים ומקללים אותו הוא תמיד זכר. בזדאות בטוח שהוא מתישב, גם בשיח שנייה מולו, וגם בתיעוד שווידא שמתבצע בשטח.

כשהוא לשטח לא בחר את מי לתעד, אלא את מי שהפנה כלפי יחס מעלה.

לשאלה עד כמה בטוח ששאדי תיעד את האדם הנכון, ענה כי לאחר המשפט הראשון בין שהשיה מתפתחת לכיוונים לא נאים - וויאד שşaדי מתעד את המתנהל שמדובר אליו. בתמונות רואים שהמתנהל עקב אחריו, חיפש שיפנה אליו וירם יד וגב, אבל הוא לא "זכה" לכך.

בתמונות **ת/1 ו-ת/2** רואים את האיש שפנה אליו והעליב אותו באירוע. זה האיש שיושב באולם (מצבע לעבר הנאשם).

הוא מכיר אותו רק בשמו בדיעד, וכן מזהה אותו כתוצאה ממשית עובדות נוספות: הוא פנה אליו בלבד עם איתי זר, האיש הבכיר בחווה, וביקשו לעשות סולחה בעבר חדשניים שלושה כשהבינו שהוגשה תלונה. הוא אמר להם שלא מדובר בסכסוך משפחתי, لكن אין סולחה, וכל אחד ימשיך בדרכו.

במקרה שני הגיע הנאשם עם עו"ד יהודה שמעון וניסו לעשות סולחה בשנית, וגם אז סרב (עמ' 34 ש' 32-1).

כשמעליים קצין בצה"ל, יהודי או דרוזי, תוך כדי שהוא מבצע משימה למען בתיון ישראל, הוא לא מוכן לקבל זאת.

בטוח ב-1000% שהאדם בתמונות הוא האדם שגידף אותו ואים עליו.

הוא הגיע תלונה ביום האירוע, אצל שוטר **шибב** אצל במת"ק, הוציאו חלק מהתמונות ומסרו לו, שבהן הפרצוף בולט וברור.

הגיא חוקר בשם משה טורגמן, והוא עצמו (החוקר) זיהה שמדובר בנאשם.

רק לאחר שתורגמן זיהה את התמונות, התברר לו ששמו של הבוחר הוא עוזי שלון.

לא הייתה ביניהם הכרות קודמת, רק בחווה.

האירוע העלייב אותו ברמה האישית, וברמה הערכית כפוגע בתדמית צה"ל. זה פוגע במוטיבציה של אנשים בעדה הדרוזית (עמ' 35 ש' 32-1).

תפיסת עולם של המתישבים היא שכשהצבא אוכף חוק וסדר באזורי האמור- וברוב המקרים זה לא לצד המתישבים- הם מחליטים להעליב את מי שבא ליישם את האחריות בתחום.

הנאשם אמר "כל מי שנמצאפה ערבי" והפנה את זה לפוי כל הכוחות שהיו במקום, לאנשי מג"ב, והוא גם דרוזים (עמ' 36 ש' 17-1).

בחקירה נגדית העיד כי הגיע למקום האירוע מנוקודת הכניסה שבה רואים את הנאשם. ברקע של התמונה **ת/א** רואים את הגג של הבית האדום. לא יודע מי גר בבית.

לא יודע כי זה ביתו של הנאשם (עמ' 36 ש' 19-32).

המוסקים היו ב-3 מקומות- בכניסה כ-300 מ' אויר מהמקום, כמה מטרים מהבית האדום, ובΚΡΑΚ עומט שמאחורי הבית האדום כ-400 מטרים אוירית מהבית האדום.

זו הייתה פעם ראשונה שהוא היה במקום כי נכנס לתקזיד חדש קודם לכן.

בעבר מסקו במקום על בסיס ההיסטוריה ידעו שהאירוע מתפתח לחיכוך, ולכן נערכו מראש עם הצבא, המשטרה והמנהל האזרחי כדי למנוע זאת.

לאחר חילופי הדברים הנאשם הגיע לכיוון המוסקים ושוב חזר לנוקודת הכניסה. אם לא טועה- הוא עלה לרכב פז'ו 205.

זכר שהנiento רץ לכיוון המתישבים לצפון מזרח וצפון מערב והכוחות שהיו במקום החיזרו את המתישבים לנוקודת הכניסה.

הנוקודה הקדומה ביותר של המסיק לבית האדום היא כ- 200 מטרים.

הוא לא נתן הוראה על הפעלת כוח, זכר שמג"ב רצו אחראית מתישבים והחזירו אותם.

הוא הגיע למקום מחתם "ר שומרון", לא זכר אם אכן נהג ברכב או מישהו אחר.

האירוע היה לפני 5 שנים, את עדותו במשטרה (**ג/1**) נתן כשלוש שעות לאחר האירוע, ולכן נcona ממה שהוא זכר (עמ' 37 ש' 1-32).

לשאלה כיצד מסביר כי רק הוא העיד על המשפטים שאמר הנאשם, ענה כי המילים נאמרו אליו, הוא זכר כל עלבון שנאמר לו, באותה מידת לו הנאשם פונה לשוטר אחר - הוא עצמו לא היה מksamיב לנאמר.

הוא קרא את הוודעתו במשטרה **ג/1** כדי שעה לפני העדות.

לשאלה כיצד מסביר כי מדובר בש' 18 בהודיעתו עולה כי הדברים נאמרו ע"י הנאשם כלפי שוטר מג"ב בגין מיעוטים, בנסיבות, ענה כי בזדאות מילות הגנאי נאמרו כלפי, משומש שהנiento לא רק הפנה כלפי את הדברים - אלא אף תנועות הגוף שלו זו ביחיד ימינה ושמאליה בכונה כדי להפנות אליו מילה במילה.

לא אמר זאת במשטרה משום שלא ידע עד כמה זה פרט חשוב. הנאשם כל הזמן ניסה למשור אותו לשיחה כדי למשור אותו בלשון ולהפיל אותו. כבר היו אירועים בהם אנשי צבא שלא שמו לב שמלמים אותם נפלו בחיכוך.

הוא ושאדי אינם שוטרי מג"ב אלא אנשי צבא (עמ' 38 ש' 1-3).

לשאלה כיצד מסביר כי בהודעתו במשטרה אמר כי הנאשם אמר את הדברים לשוטר מג"ב, בנסיבותיו, ולא לו, ענה כי הנאשם התחיל לפנות אליו באמירה "הנה ערבי בכיר מגיע" וניהל אותו שיחה.

בעדותו הוא סינן את כל מה שנאמר באירוע, והuid רק לגבי מה שנאמר לפניו.

המრחק ביןו לבין הנאשם באירוע היה בקושי מטר וחצי.

כל התיאומים לפני האירוע מוגבים במסמכים וסיקומיים.

ידע ששאדי העיד בבימ"ש, כי הם נפגשו בדיון הקודם מוחז לאולם בימ"ש.

לשאלה מהו הנהול של תיעוד השטח, ענה כי קצין מת"ק שיוצאה לשטח לוקח אליו מצלמה לתעד כל אירוע שיכל להתרפה. מכיוון שהוחות גלעד הוא מקום בעייתי, שמו שם את רס"ן שאדי קצין בכיר שיכל לשולט ולא להיגר אחריו כל מיני דברים שעלולים להתרפה בשטח. תפקידו לתעד אירוע מסווג זה בשטח (עמ' 39 ש' 1-32).

היו חמישה מתישבים, לא כולם מתועדים - אלא הנאשם שהפנה לפניו ספציפית מילות גנאי.

לשאלה כיצד ידע ששאדי אמר בעדותו שהיו 5 מתישבים, ענה כי מכיר את האירוע בשטח, ומאמין שהוא ראה- גם שאדי ראה. לא ידוע מה אמר בעדותו. לא דיבר עם שאדי על עדותו. לא נפגש איתה, כל אחד בתפקיד אחר.

הוא היחיד שנתן עדות במשטרה על אירוע, ואמר לשאדי באופן אישי שיגיד מה שקרה בתור קצין שהתחילה את האירוע.

האירוע החל לפני שהגיע לשטח, ולכן לא שמע את הדברים שנאמרו ע"י המתחלים לשאדי עצמוו.

לא זכר שרכב חסם את הציר או הפריע לביצוע המשימה כמו שהuid שאדי.

הוא (הuid) לא מופיע בתמונות. ההיכרות היחידה שלו עם הנאשם הייתה בכניסה לחווות גלעד ביום האירוע (עמ' 40 ש' 1-32).

לשאלה כיצד מסביר כי אין בינו היכרות והוא נשאל מי הוא, ומайдן נאמר לו שיוודעים איפה הוא גור, ענה כי צריך לשאל את הנאשם.

ניסו לסלולחה נעשה לפחות חודש לאחר האירוע, לא זכר בדיקות. לא ידוע מה הרקע לניסיון סולחה. הוא הגיע לאירוע נוספת בחווות גלעד ותו록 כדי קר פנה אליו טיזר, כשלצידו הנאשם, וביקש שייעשו סולחה.

לשאלת כיצד מסביר כי לפי גרסתו זו מדובר בניצול הזדמנות ולא בפניה בשל חקירות משטרת, ענה כי הייתה הצעה, וסירב.

מבחןתו מדובר בחציית קוו אדום באירוע הפסיכופיזי כיון שמדובר בהעלבת קצין צה"ל לובש מדים תוך כדי ביצוע משימה (עמ' 41 ש' 1-32).

לשאלת מה תגובתו לגרסתו של שאדי לפיה כשהגיע למקום קיבלו אותו ביריקה אך לא ברור מי יrisk, ענה כי גם הוא אמר בעדות שלו.

לשאלת מה תגובתו לכך שלפי גרסתו של שאדי נאמר לו שהגיע המשט"פ הראשי בלויי יrisk, ולא הערבי הבכיר, ענה כי אולי שאדי שמע את זה.

כשנתן עדות שלוש שעות לאחר האירוע- הזיכרון עדין היה טרי.

הנאים יrisk יrisk לעבר הרגליים שלו במקום בו עמד, לאחר שהטיח בו כי נודף ממנו ריח מסריה.

לשאלת האם יתכן כי הנאים יrisk אך לא מהסיבה שהוא חושב, ענה כי יש מפטים שנאמרים לפני מעשה. במקרה זה - אמר שנודף ריח מסריה ואז יrisk ולכן זה קשור.

לשאלת כיצד מסביר שהחוקר במשטרת כתב שטענותו היא שהנאם יrisk לעבר רכבו, ענה כי הוא לא חתום על מה שהחוקר כותב (עמ' 42 ש' 1-32).

לשאלת כיצד מסביר שבמשטרת לא אמר שהנאם יrisk לעבר רגלו אלא רק בעדותו בבימ"ש, ענה כי אמר שהנאם יrisk לעברו- הרגליים זה לעברו.

לשאלת כיצד מסביר שאין תיעוד ליתר האירועים שהתרחשו כמו ניסיון המתנחלים לגורש את הפלשתינים ההפרעה למסיק וכו', ענה כי יש תיעוד מלא לכל האירועים. אפשר לפנות לימון מבצעים של המת"ק והחטיבה ולקבל בדיק מה קרה באותו יום. הוא בעדותו לא סיכם את האירועים אלא נתן עדות רק למה שקרה איתו בשטח.

זכר שהאירוע היה בערב חג.

בשעה 14:00-15:00 קיבל עדכו שהוא חיכך בשנית של אנשי חווות גלעד עם הצבא וארגוני הביטחון, ושפינצ'רו גלגליים של רכב המת"ק. הוא לא יצא לשטח באירוע השני.

מכיר את הטענה שתושבי החווה קיבלו מכות בגין דין ודברים שהיה בבוקר, אבל הוא לא היה בשטח ולא ראה.

לא זכר את האירוע בשעה 12:30 שמצווך בת**1** ביום מבצעים.

לא זכר שנכחו באירוע גם ארגוני שמאל שצלמו במקום.

חלק מתפקיד המת"ק הוא לטפל בתלונות של פלשתינים על היזק לרוכש לעצים וכו' וכן גם במסיק.

לשאלה כיצד כגורם הבכיר בשטח לא מכיר אירוע בשעה 12:30 בו קיימת תלונה על עקיות עצי זית, זה מתוודע ע"י המת"ק, מוגשת תלונה במשטרה, וצוות טלויזיה איטלקי עושה סרט דוקומנטרי במקום וORGAN רבניים לזכויות אדם מצויד בתקשות שנעקרו כביכול 20 עצי זית - ולאחר סיור משותף שהם עורכים התברר שהדברים אינם כפי שהוצגו, ענה כי האירוע חמוץ. בגרסת חווות גלעד ישנים מספר אירועים כאלה מיד שבוע, וכך אף לא זוכר. אם היה מדובר באירוע בודד- היה זוכר (עמ' 44 ש' 1-32).

בדבורי צבע אותו הנואם בצבע של ערבי מסריה שצריך לקבל מכות בעכו. שם אותו בשורה אחת עם העربים שקיבלו מכות באירוע בעכו באותו שבוע.

הוא גם "שליח" אותו בקרון כמו בשואה בנסיבות של השמדת עם, והוא לא מצפה מאדם יהודי שיגיד דבר זהה. הדברים נאמרו מיד לאחר שהובחר ששמו סאל' עטיילה פארס.

אם מגרסתו במשטרה עולה שהמשפט עם "הקרון" לא נאמר כלפיו - ענה כי זה נאמר כלפיו.

אם בגרסתו העיד שהנאום דיבר בלשון רבים, כלומר באופן כללי לצה"ל ולא כלפי אישית, ענה כי כבודו נרמס, והוא חושב שכל הכבוד לו שזכר כל העלבה והעלבה.

לשאלה כיצד מסביר שבתחלת הודיעתו במשטרה אמר شيئا' לו את פרטי הנאשם, ובהמשך הודיעתו מוסר שהנאום הזדהה בפניו בשם, ענה כי עד לרגע מתן העדות לא ידע את שמו.

הוא אמר את שמו בשטח והוא סגר מעגל וחיבור בין הנאשם לתמונה שתורגמן הגיע למשרד ויזה את התמונות ביחס (עמ' 45 ש' 1-32).

לא יודע כיצד בחרו מה להגיש מתוך כלל התמונות. היו תמונות שלא קשורות לאירוע, זו מצלמה שצילמה בכמה אירועים.

בגלל משקל האירוע הלך מיד להגיש תלונה לאחר מכן, כי זה אירוע חמוץ עם השפעה חמורה.

הוא לא שמע את הקלה כלפי הנביא מוחמד, זכר את זה מהעדכנים לאחר מכן.

לשאלה כיצד מסביר שגרסתו הראשונה במשטרה לפיה נאמרה אמירה לשוטר מג"ב בנסיבות מתישבת היטב עם גרסתו של שadio ששוטר מג"ב כולל לא ע"י הנאשם, ענה כי מדובר באירוע שהחל בשמונה בבוקר ונגמר בשתיים בצהרים, הרבה דברים נאמרו במהלך.

ברקע נאמרו כל מיני דברים לאנשי מג"ב (עמ' 46 ש' 1-32).

כל מה שנאמר- נאמר מפני הנאשם כלפיו (כלפי העד).

לשאלה למה לא הורה על מעצרם של המקללים בכביש, ענה כי בשטח צריך להיות חכם ולא צודק, אם היו

עווצרים מישחו בשטח זה היה מתפתח לעוד אירוע ממשמעותי.

בנסיבות אלה המסיק תואם עם אנשי החווה, והם יכולים להגיד שמדוברים שלא יתבע מסיק כי זה ערב חג. גם אם הצבא טועה ומגיע בערב חג - יש דרך להתנגד באירוע, ובטע לא להעליב אנשים בצורה כזו.

הוא עצמו לא קובע את מועד המסיק. זה תפקוד של חטיבת שמורון ועובד אישור המכ"ט, וברגע שמלחיטים מתי יש מסיק - החטיבה צריכה לדאג להלביא כוחות (עמ' 47 ש' 1-32).

(3) מר משה תורג'מן - ערך את מזכיר **ת/3**. הרמת"ק הציג לו תמונות **בת/2א**, הוא זיהה אותם וחתום על תמונות אלה.

בחקירה נגדית העיד כי זכר לפני המזכיר שהוցנו בפני התמונות, וזה מה שרשם.

המת"ק נמצא בחטמ"ר שומרון והוא נמצא שם באופן תמידי. באותו תקופה הביקורים שלו שם היו תכופים, עבר דרך המת"ק, בין אם לעבודה או נימוסין, ולא זכר מה היה אז אבל זכר שהוא ביקש ממנו לבוא ולנסות לזהות תמונות. היה רצוי מדור אז בתפקידו.

לא זכר אם ידע שהיה תיק חקירה פתוח בנושא (עמ' 49 ש' 8-29).

הוא לא מפנה להגיש תלונה, יש חקירות ויש מודיעין. לא זכר את האירוע.

סבירו נמוך שהוא היה בשעות אחר הצהרים כי בדרך כלל בחגים וסעיפים למשפחה אחר הצהרים. לא נשאר חג או שבת.

לא זכר כיצד הוցנו לו התמונות, חושב שבמחשב. לא זכר כמה תמונות.

אם מדובר בתיק הוא מחויב לכתוב חלק מהחקירה. במקרה זה הוא אמר לו שיש אדם בתמונות שיכول להיות שיכול לזהות, וכך ה בית בתמונות. לא זכר לו שדיבר איתו על התנהלות נוספת.

בתיק זה הוגשה תלונה, פארס מסר עדות. הוא עצמו נשאל ונענה ברמה המדינית. פנה אליו קצין צה"ל ושאל אם הוא יכול לזהות תמונות, זה מה שעשה, וגם כתב מזכיר (עמ' 50 ש' 1-32).

הוא היה במת"ק לצורך עבודתו, אם ראש המת"ק פונה אליו ושאל אם יכול לזהות תמונת- זה נראה לו היה שינסה לזהות.

פנו אליו לא פעם לזהות אנשים, מכיר אותם כשודד היו קטנים.

כנראה מה שזכיר ומה שכתב- **שת/2א** הם שתי התמונות היחידות שהוցנו לו.

כשהגיע כבר ידע שהוגשה תלונה, ברגע שיש אירוע צריך לגבות תלונה בשטח.

לא זוכר אם הגיע תלונה, ידע שהיה אירוע, ובדרך כלל כשל כישיש אירוע- יש תלונה.

כתב את המזכיר ביום 14.10.08 ולא כפי שכתוב (4.10.08) כי התיק נפתח ב-10.13 (עמ' 51 ש' 32-1).

לא יודע איך העבIRO שרשרת מוצג לגבי התמונות שצולמו, הוא התבקש רק לזהות.

כשהראה לו את התמונות, הוא הבין שהוא ראה ממשמעותית. מבחינה ראייתית כדי שזה יהיה קביל יש להבהיר מה שצילם את התמונות צריך להעיד שהוא צילם והוא באירוע.

בתקופה הרלוונטיות הוא שימש כרכז מודיעין, ותפקידו לא היה לתפוס ראיות (עמ' 52 ש' 17-1).

(4) ע"ת/4-מר יהודה גיגי- ביצע את חקירות **ת/4-**ת/5** וכן ערך את מברך **ת/6** (עמ' 52 ש' 32-23).**

בחקירה נגדית העיד כי חקירתו השנייה של הנאשם בת/5 הייתה בתוספת האלמנט הגזעני, ללא התפתחות חקירה. לא זוכר אם חקר שוב משומ שראה לנכון לעשות כן או שהונחה על כך. תוספת השם במסמך ג/2 היא בכתב ידו.

לא זוכר אם גבה עדות ממי שמסר לו את הדיסקים עם התמונות. אין חובה לגבות עדות של מי שעביר חומר חקירה, אך יש חובה לתעד בזכ"ד (עמ' 53 ש' 1-32).

פתיחת התיק הייתה ביום 13.10.

כשכתב תקצר תיק בדרך כלל מצין את התשובות למי, מה, מדוע והיכן.

יכול לעורר את התקצר עוד לפני החקירה בשלב של בניית התיק. לא זוכר מה היה בתיק זה ספציפית.

לא זכר את השיחה עם שадי שבן/4, כתב היד בנספח הוא שלו החתימה מתחת לתמונה היא של משה טורגימן.

לשאלה מדוע כתב לכמיל ביום 4.11.08 שמהר או מחרתיים הגיעו לידי עדות ומסור מי צילם תמונה של הנאשם, ענה כי כמיל נמצא במת"ק וקרוב למנהל האזרחי ולכן ביקש ממנו לגבות עדות באירוע הספציפי זהה (עמ' 54 ש' 1-32).

העובדת לפיה כתב במסמך ששאדி הגיע למסור עדות, היא אחת משתיים- או הגיע למסור עדות בנוגע לתלונה שדווחה להגיש, או שאמור להגיש עדות לביקשתו בתיק מסוים. לא זוכר את הנسبות אז. לא זוכר אם זמין את שאדי או מתי.

הוא היה החוקר האחראי בתיק. לא זוכר את תהליך זהויו הנאשם בתיק.

אם היה צורך המסדר זהוי היה מזמן את הנאשם אועו"ד מטעמו לפי הכללים בזיהוי תמונות. הוא היה עושה את זה בעצמו למרחב ולא נותן לכמיל לבצע את המסדר זהוי.

כמיל גובה עדויות, הוא נציג המשטרה במת"ק.

בנסיבות אלה היה זהוי של הנאשם ולכנא היה צריך בעימות. מסכים שהעימות בא לעמת אנשים ולא לשולץ זיהוי.

לא זכר אם בוצע עימות, אם לא בוצע- זה לא היה רלוונטי (עמ' 55 ש' 1-32).

אם הנאשם היה משותף פעולה ומסר שמות של עדים הוא היה גובה את עדותם. לפי חומר הראות לא היו עדים רלוונטיים (עמ' 56 ש' 1-32).

לא זוכר מודיען שאדית הגיע למסור עדות רק כעבור 3 שבועות מהאירוע.

לא זכר אם ביצעה פעולת חקירה לאיתור הרכב שנטען ע"י המתלוננים שהפריע במקום.

לא זוכר אם בתמונות היו אנשים נוספים מהיישוב שיכולים להיות חשודים פוטנציאליים בעבירה המוחסת לנายน.

בחקירה חוזרת הוצג פلت של פרטி הרכב בת/7 (עמ' 57 ש' 1-25).

(5) ע"ת/5-כמיל חרבי- ערך את מזכיר **ת/8**. כמו כן גבה את עדותו של שאדית בשעה 07:30 במשרדו ביום 6.11.08.

בחקירה נגדית העיד כי אינו חוקר, אלא גובה עדויות וסייע לכל יחידות המשטרה בארץ. הוא קצין קשרור מתאם עם המשטרה הפלסטינית, שירות 20 שנה בשכם וכוכם ב金陵יליה.

מעבר לגביית עדויות, מעביר דיסקים תמונות, וכל מה שנדרש ממנו הוא מבצע.

הוא רושם את העדות, ואם מתפתח מזה משהו- החוקרים מבצעים פעולות חקירה. אם הוא יצא לשטח- הוא יוזם פעולות חקירה.

הוא מכיר את פארס, הוא שכנו בעבודה ובכפר. מכיר גם את איאד קצין המת"ק ואת שאדית (עמ' 58 ש' 1-32).

לאחר שלושה שבועות מהאירוע שוב קיבל הוראה מגי לגבות עדות משאדי ועל כן גבה ממנו עדות. לא זוכר תאריכים.

לא שאל מודיען אם לא פונים למשטרה. הוא גבה עדות ראשונית ומעביר את זה לחקירה. לא עוקב אחרי התיקים.

פעולות חקירה כמו עימותים וכו' לא מבצעים עצמם אלא במרחב.

לא מכיר סמ"פ בשם אדם מלול.

לא צפה התרומות של שאדי יחד איתו. הוא בסך הכל גורם מעביר (עמ' 59 ש' 2-1).

.4. מטעם ההגנה העיד **הנאשם** (עמ' 69-60 לפרטוקול).

נשי ואב לארבעה. עובד עצמאי בתחום הבניה והשיפוצים וכן בעל עסק לגידול כבשים.

גר בחוות גלעד למשך 12 שנים מאז שהוקמה, חבר ועד היישוב ב-6 שנים האחרונות, ומשמש יו"ר ועד היישוב בשנה האחרונה. ביישוב יש 40 משפחות.

לא התגייס לצבא כי סרב לעבר ראיון חקירה בשב"כ, היה מיועד לרכת ליחידה מובחרת.

ביום 13.10.08 היה ערב חג סוכות, קם בבוקר, וראה כוחות צבא ומשטרה גדולים מוחז לבתו, בחצר שלו, בחניה שלו.

כשיצא כבר ראה מספר תושבים מהיישוב יצא מהרעש של ההמולה.

כשניגש לכוחות הוא היה די נסער ולא הבין מדו"ע בערב חג ב-7 בבוקר יש כל כך הרבה כוחות אצל בחצר.

ניגש לס' מ"פ אדם שמתוקף תפקידו ידע כי הוא מפקד הגזרה שלהם, ולאו דווקא מפקד המסיק, והתוכחה איתו למה הכוחות מרכזים אצל בחצר. זו לא פעם ראשונה שהוא מסיק, אבל זו פעם ראשונה שזה נעשה בחוסר תיאום ושנקודת האיסוף היא אצלו (עמ' 60 ש' 32-10).

זהה את עצמו בתמונות **ת/2א** ואת בנו הבכור, שהיה אז בן שנה, על הידיים וברקע את ביתו עם גג אדום בולט, היכי גבוהה בחווה וחולש על האזור.

במהלך דין ודברים עם אדם, ניסה לקבל תשובה לשאלות ואדם לא ידע להסביר לו למה זה ביום שלישי ולא תואם. בגין שאדם חדש ייחסת בגזרה -לקח לו כמה דקות עד שהבין מה קורה.

לא ידע למה לא תואם, נתן הוראה לכוחות להתחיל לסתור לנקודה אחרת, והסביר שהמקום של ריכוז הכוחות לא רלוונטי למסיק.

המסיק היה במספר מוקדים במקביל, והכוחות בד"כ מרכזים צמוד למוסקים כדי להפריד בין הצדדים. יש נקודה מזרחית, דרוםית, וצפונית מערבית ליד ביתו.

במקום היו כוחות ביטחון- מג"ב, חיילים של אדם, שוטרים או יס"מ ועוד מספר תושבים מהיישוב.

בתחילת נשאר ליד הבית כדי לוודא שהם עוזבים והולכים למקום הרלוונטיים, זה לוקח זמן כי זה כ-20 ג'יפים.

לשאלה מה תגובתו לגרסתם של קציני המת"ק לגבי אמירותו באירוע, ענה כי הוא לא יכול להכחיש את מה שאמרו באופן כללי. חד משמעית יכול להגיד שלא אמר את הדברים האלה ולא את המילים הספציפיות שנטענו,

הוא לא מתבטא בסגנון זהה. יתכן ששמעו את המילה "ערבי" כי דיבר עם אדם על המוסקימים העربים (עמ' 61 ש' 1-32).

אם מישחו מהקצינים הבין את זה בהקשר אליו- זו פרשנות, הוא לא יקרה לחיל כזה או אחר "ערבי".

לשאלת מדוע שיגידו שכך אמר, ענה שיש את כל ההקשר- היה עימות עם מספר תושבי היישוב שהתעטמו מול החילים וקציני מג"ב, בrama המילולית, ולא יודע לומר מי אמר ולמה. למרות ששאדי העיד שעקב אחרי כל תנועה שלו עם המצלמה - לא רואים את אדם הסמ"פ, ולא את פארס, אלא רואים אותו עומד ליד שני חיילים והוא יכול להסיק שהוא נשאר שם גם אחרי פיזור הכוחות כי זה הבית שלו, והתעצבן שחנו על מטע של זיתים צעיר, קטנטן, ללא עצים.

אין במקום עצים רלוונטיים למסיק.

לשאלת למה לא מסר זאת במשטרת, ענה כי היה בשוק שנחקר על האירוע. שוטרים הגיעו אליו הביתה ואמרו שהוא אמרו להחקיר לא ידעו על מה וגם הוא לא. רק במשטרת הבין שהחוקרים אותו על אירוע זה, וזה נשמע לו אבסורד. אמר שלא ביצע שום עבירה, ומעבר לכך אין לו מה להוסיף.

המסיק היה כמה שבועות לפני כן וכך לא ידע על מה נעצר. אם יש אירוע שמיד לאחריו עוזרים- אז זה ברור שקשרו לאירוע.

הרבה פעמים חקרו אותו במשטרת אריאל כי יש גם "משטרת מחשבות". מ-2001-2008 היו חוקרים אותו ועוד שלושה אנשים על כל אירוע.

לקראת ערב חג ב-10.13 היה אירוע נוסף בו הייתה חסימה של אנשי מג"ב שהחלו להכotta את כל מי שהעוז לשאול אותם למה הם חוסמים. במקרה זה הגיע תלונה למ"ש עם עדויות, צילומי מכות, שמות של השוטרים והתיק נסגר מחוסר עניין לציבור. זה היה באותו יום של האירוע ומספר רב של אנשים הגיעו בגינו תלונות (עמ' 62 ש' 1-32).

לשאלת מה תגובתו לכך שירק על המתלוננים, ענה כי על אדם בטח לא יrisk. הגינוי שירק כי הוא מעשן ויוצא לו לירוק, אבל על אדם לא יrisk. אדם הוא האובייקטיבי ביותר שיכל להעיד על המקרה וחבל שלא העיד. לא גבו ממנו עדות.

באירוע הייתה המולה ועימותים מילוליים, הוא לא יודע מה כל אחד אמר שם. בזדאות שמע שוטרי מג"ב מקללים.

הוא לא התעמת עם פארס באופן אישי במסגרת האירוע. דין ודברים שלו היה עם הס' מ"פ.

לשאלת האם הדברים לא נאמרו כלל או לא נאמרו על ידו, ענה כי הוא לא שמע את הדברים באופן ספציפי, היה בויכוח אינטנסיבי עם אדם, ולא שמע אחרים מתווכחים עם חיילים.

הייתה פרישת כוחות גדולים. נאמר משהו בעדות על "איתו שלו" אז יכול להיות שבלבלו בין שמו לשםו של איתו

זה. היה שם בלגן (עמ' 63 ש' 1-26).

בחקירה נגדית העיד כי לא יודע אם היה תיאום לפני המסיק זהה, אבל יודע שבכל המקרים האחרים השלחן של היישוב מזכירות היישוב הרבש"ז יאיר אלמquist נפגש עם קצין הגמ"ר ולפעמים גם המח"ט שהוא מראה להם מפות לפិ שטחים וצבעים (עמ' 63 ש' 28-32).

הוא משמש חבר מזכירות בשש השנים האחרונות וגם בזמן האירוע. בדרך כלל י"ר הוועד-Amor להתעדכן על המסיק. בזמן הרלוונטי זה היה איתן זר והרבש"ז.

לשאלת כיצד מסביר כי הוא עצמו בכל מקרה לא היה-Amor לקבל עדכון על המסיק לפי גרסתו, ענה כי הם מסונכרים לחלווטין, וברגע שיש תיאום הם מודיעים על כך לכל התושבים.

יודע שלא היה תיאום במקרה זה מבירור עם הגורמים הרלוונטיים. היום יכול להתקשר ישירות למח"ט.

אירוע זה היה הראשון של ס' מ"פ אדם, גם פארס ושאדי הודה שהוא האירוע הראשון שלהם בחוות גלעד, והם לא ידעו היכן למקם את הכוחות.

לשאלת למה לא פונה לתביעה שיכולה לסייע לו בהשגת עדדים ומסמכים רלוונטיים בנושא זה ככל שהוא חשוב שזה חשוב לתיק, ענה כי יכול להיות.

מאז אירוע דברים השני, אולי לפקח מהאירוע הזה ועוד אירועים שלא היו מתואימים, הצבא בקשר ישיר ורציף עם ההתישבות וחוות גלעד, מתעדכנים במפות, ומסמנים שטחים שאין הגיע אליהם.

בדרכו של הצבא קובע מועדים לפי הלוח הלועזי וכן לא שמו לב זה ערב חג.

גם אם לא תיאומו - זה אסור לעשות מעשים כאלה - אבל יכול להיות שאנשים היו נסערים בגלל הסיטואציה של עשרות ג'יפים בחצר בערב חג (עמ' 64 ש' 1-27).

לא קרה בעבר שהגינו ללא תיאום, והפעם זה לדעתו טעות אנוש. בישובים אחרים זה יכול להתפוצץ כי יש ישובים שהמוסקים נמצאים בתוך גדר היישוב.

לא כועס על בימ"ש העליון או תפקוד הפרקליטות. היום ערבי טוען שאדמה מסוימת שלו, הוא לא צריך להביא הכוחות. אולי כועס על הפרקליט שניהל את התקיק הזה שלא חקר הרבה גורמים רלוונטיים.

לשאלת האם היה בסערת רגשות בגל חוסר התיאום של המסיק מראש והמיקום של הכוחות, ענה כי לא היה ברור לו מה קורה. לא ידע שיש מסיק, המסיק לא ליד ביתו, ראה כוחות גדולים בחצרו, ויצא נסער לברר מה קורה. לא ידע אם הורסים בית בחוות גלעד, מסיק, או סתם חילופי גזרות.

אין לו בעיה שאדם הסמ"פ יעד בבי"ש.

על זהותו של שady ידע רק באירוע זה פעם ראשונה. לא הכיר אותו לפני כן. את פארס פגש מספר פעמים בקשר יוסף, ובמסגרת פגישות של מזכירות היישוב עם מח"ט שומרון לאחר האירוע, אבל בזמן האירוע לא ידע מי הוא (עמ' 65 ש' 1-32).

היום יודע בדייבך שהאירוע היה בשבוע- שבועיים הראשונים שלו בヅירה. פארס פגש אותו בכל מני מקומות, מחייב אותו וسؤال אותו מה העניינים.

לאחר האירוע היו להם תמונות שלו - אז החליטו "להפיל" הכל עליו. הם נראה נעלבו שאמרו להם דברים, והיה להם קשה עם זה, והם מצאו אותו שהוא לעולה.

במשפט ראשון בחקירה אמר שלא ביצע שום עבירה ולא עבר על החוק, ומעבר לזה אין לו מה להוסיף, כי לא רצה שימושו בלשון, ושישאלו אותו על אנשים אחרים. אם למשטרה יש מידע- שיעשו את עבודתם. כשהם מתלוננים במח"ש שתקפו אנשים אחד גם פונה באمبולנס - לא מאמינים למה שהם אומרים, אז אין סיבה שהם יעזרו למשטרה (עמ' 66 ש' 1-32).

לשאלת כיצד מסביר שלא ענה אף על שאלות פשוטות שתשובהן כן או לא בלבד, ענה כי ענה מראש שלא ביצע שום עבירה זה ברור מספיק.

אמר שלא מעוניין לשתף פעולה כי זו חקירה פוליטית.

אף אדם אחר שאינו מתנהל לא היה נעצר ומואשם בכך שאמר לשוטר או חיל "ערבי בן זונה", لكن זו חקירה פוליטית.

לשאלת למה לא מוקן לבצע מסדר זיהוי, ענה כי התשובה התקבלה במשפט- פארס רואה תמורה במשטרה ואומרים לו שהוא עוזי שלו. הכל נעשה מתחת לפניה השטה.

יכול להיות שהוא מצלם אותו, הוא לא התרגש מזה, הוא היה בחצר ביתו, עם אשתו לידיו, לא ביצע כל עבירה, הוא לא צריך לבסוף מהמצולמה (עמ' 67 ש' 1-32).

לשאלת כיצד מסביר את הסתירה בגרסתו הנוכחית לגבי אמירות עקרוניות בעוד שבחקירותו הראשית אמר שלא ענה במשטרה כי היה בשוק, ענה כי לא הייתה לו סיבה להרצות בפני השוטר גיגי. עצם העובדה שנחקר - הייתה עבורי שוק, אירוע בו לא עשה שום דבר. מותר לו לא לזכור פרטיים.

זה לא סותר- היה בשוק וזה גם חקירה פוליטית.

מניח שבחקירה השנייה בסופה חדש ינואר נשאר רק העניין הפוליטי, וכבר לא היה בשוק.

לשאלת מדוע העיד פארס שפנה אליו כמה פעמים לעשות סולחה, ענה כי פארס העיד שאית זר ויהודיה שמעו פנו אליו. יכול להיות שמשהו מהగורמים הרלוונטיים בצבא הבין שהוא נעלם, ובגלל שהוא חדש בヅירה לא רצץ שישי "כאசח" במשך שניםים אז רצץ לעשות סולחה, זה דבר מקובל.

אית זר לא דומה לו חיצונית.

יכול להיות שהיו מתישבים אחרים שדומים לו, יש הרבה אנשים, במשטרה הרבה פעמים מעדים על "פאות".
לגביה האמירות- לא חשב שצורך להגיד אותן, והוא חד משמעית נגד הדברים האלה. חלון לא צריכה להגיד
לחיל או שוטר (עמ' 68 ש' 1-3).

צרצה להיות עליה תגובה של המשטרה, אבל לפני כל הצדדים.

בחקירה חוזרת העיד כי כתוצאה מחוסר תיאום קיימת בעיה ביטחונית בערב חג, כיוון שלדים מסתובבים בחצר
הם בחופש, ואין מסגרות ולכן זה מסוכן.

קיימת סכנה גם כי ערבים מסתובבים וגם שירות ג'יפים בשביבים, כשאין אצלם מדרכות.

בגלל שהוא גור במקום, ונשאר אחרון - אז תפסו אותו במצולמה.

הוא אמר להם שבאותו יום קיבל מכות משטרי מג"ב והם חקרו אותו.

הגיש תיק למח"ש עם צילומים, וידאו, שמות, ובסוף לא יצא מזה כלום.

5. דין ומסקנות

א. לאחר שנדשתי למכלול העדויות והראיות שהובאו בפניי, מצאתי כי עליה בידי המאשימה להוכיח את עובדות
ביצוע העבירות המוחסנת לנאמן, מעל לכל ספק סביר.

יש לבדוק מה תוכנمت של הדברים שנאמרו לפני המתלוננים, והאם אלו מהווים בבחינת "איום" או "עלבן", כמו
גם זיהויו של הנואם כמי שאמרם.

זהותו של אומר הדברים

מהראיות והעדויות שהוגשו בפניי, עמדת המאשימה בנטל ההוכחה הרובץ לפתחה לזהות את הנואם כמו
שהטיח את הדברים במטלוננים, מבלתי שעה בידי הנואם לעורר בריאות אלה ספק סביר.

עד התביעה **פארס עטילה** הגיש תלונה במשטרה מיד בסמוך לאיירען, שלוש שעות לאחר מכן, וממנה עולה כי
מזהה את הנואם בשם ובתמונה כאדם שהטיח בו את דברי העלבון והאיומים.

מהודעתו במשטרה עולה כי קשור את הנואם לדברים בכך שמדובר כי אין לו את פרטיו אולם הוא תועד
במצולמה של המת"ק (**נ/1** עמ' 1 ש' 28 ועמ' 2 ש' 1), צילומים שבמהלך הועברו לתיק החקירה (**ת/2**,

ת/2א), ובهم אין חולק כי הנאשם נראית בברור.

כמו כן **פארס** מתאר את הנאשם טיואר חיצוני גבר בגובה 165 ס"מ, מבנה גוף בינוני, מזוקן עם פאות שצבע עורו שחום, במתшиб עם מראהו של הנאשם, ואף נותן פרטים נוספים לפיהם הייתה איתה אישת בהריון עם תינוק בן שנה (**נ/1** עמ' 2 ש' 11-8; עמ' 34 ש' 1-3) – שאף הם נראים בתמונות ומוזכרים אף בעדותו של **שאדי אלקרא** (עמ' 12 ש' 13-12; עמ' 13 ש' 20-21).

בנוספף, זיהה **פארס** את הנאשם באולם בית המשפט במהלך עדותו באופן וודאי שאינו משתמע לשתי פנים, כשהצביע עליו והuid (למרות המשקל ההפוך שיש לייחס לזהוי זהה):

"זה האיש שפנה אליו והעליב אותו באירוע עצמו, זה האיש שיושב כאן (מצביע)
לעבר הנאשם"
(פרו' עמ' 34 ש' 21)

"שישפה אדם שמצולם בתמונות שראינו, עד כמה אתה בטוח עם יד על הלב
שהזה הבן אדם שאיים עלייך וגידף אותו?
תב-1000%"
(פרו' עמ' 35 ש' 5-3)

יובהר כי גם שבחרוודעתו במשטרה מוסר **פארס** כי הנאשם הזדהה בשם "**איתי שלו**" (**נ/1** עמ' 2 ש' 10), באופן שאינו תואם את שמו הפרטional של הנאשם, הרוי שנוכח זיהויו של הנאשם במראה, בתמונה, כמו גם בשם משפחתו, לא מן הנמנע כי בהעדר היכרות קודמת בין השניים טעה בשמו הפרטional.

ונoch האמור, ולצד זיהויו של הנאשם בידי עד נוסף כפי שיפורט להלן, אין מדובר בטעות המכרסתה בזכותו של הנאשם.

אף העד **שאדי אלקרא** זיהה את הנאשם בוודאות, הן במשטרה והן בבית המשפט, כמו שאיים עליו וגידף אותו, במשטרה ובבימ"ש.

במהלך עדותו בבית המשפט חזר שאדי זיהה את הנאשם מספר פעמים, הן בשם (עמ' 14 ש' 32) והן בהצביעו עליו (עמ' 15 ש' 19), ואף ציטט את הנאשם כמי שאמר לו "**צלם, צלם, יש לי כבר אלבום תמונות במשטרה, תגיד להם עוזי שלו**" (עמ' 11 ש' 4-3).

معدותו בבימ"ש עולה כי צילם בתמונות "סטילס" את האדם שהתבטא לפני בפני פוגעני, שהזדהה בשם "**עווזי שלו**" וכי תമונותיו של אדם זה הוגש לבימ"ש **בת/2 ו-ת/2א** (עמ' 14 ש' 14-15; עמ' 11 ש' 1-4; עמ' 13 ש' 3-5; עמ' 13 ש' 19-21), ואף הדגיש כי ממשך האירוע מדובר באוטו אדם שזיהה עצמו כ"**עווזי שלו**" שאמר לו את הדברים, ואין בלטנו (עמ' 11 ש' 6-5).

שאדי אף נשאל ב"רחל בתך הקטנה" לוודאות זיהויו של הנאשם כמי שאימס וגידף אותו וענוה כדלקמן-

**"ש:עד כמה אתה בטוח שהוא בן אדם שצילמת היה אותו בן אדם שדיברת עליו
מקודם בעדותך?
ת: במאת האחים,, זה אירוע שנצרב ולא ניתן לשוכח אותו בקהלות
שאל: יכול להיות שהتبלבلت עם מישהו אחר שהוא שם?
ת:לא"
(פרו' עמ' 13 ש' 13-16)**

בນקודה זו יוער כי אף לפארס הופנה שאלה דומה בדבר לוודאות זיהוי של הנאשם כמי שהטיח בו את דבריו הבלתי, ואף הוא העיד באופן דומה-

**"ש:אתה מסרת לבית המשפט כמה וכמה אמירות שאתה מתישב הנה אליך, כיוון
שהיו שם עוד מתישבים באחורך עד כמה אתה בטוח שככל האמירות האלה הופנו
אליך מאותו מתישב?
ת:כשבמכרכים אותו ומקללים אותו אתה תלמיד זוכה, במקרה הספציפי שקיים לנו
אותו אני בוודאות בטוח שהוא אותו מתישב, han בשיח שנייה מולוי והן בטעוד
שאני ידעת שזו מתבצע ברמת השתח...כשאני באתי לשטח לא בחרתי את מי
لتעד, החלטתי לתעד את מי שמנפנָה אליו יחס מעלייב. במקרה הספציפי שהוא
מתישב החל במה שהוא החל ב意义上 ה"ברכות" אז החלטתי לתעד את מה
שמתנהל בשטח"
(פרו' עמ' 34 ש' 12-4)**

**"ש:לא הייתה טעות או חוסר הבנה
ת:כל מה שנאמר נאמר מפי ואלי"
(פרו' עמ' 47 ש' 1-2)**

בבחינת עדויותיהם של עדי הtribuna, מצאתי כי הן אמינות,珂הרנטיות מתישבות זו עם זו, וועלות בקנה אחד.
מכלול הריאות שהובאו לפני לא מצאתי דבר שהיה בו כדי לכresco במהימנותן של אלו, ואף בידי הנאשם לא
עליה ליתן סיבה מדוע זה יבקש שני קציני צבא בכירים אלה להשחרר את פניו, לרוזדו באופן אישי, ולהעליל עליו
עלילה וכזב, כל זאת כאשר אין חולק כי זהוי להם היכרות ראשונה (שאדי- עמ' 13 ש' 23; הנאשם- עמ' 65 ש'
(30-32).

יתרה מכך, במהלך עדותם לא התרשםתי כי ביקשו "לעבות" את גרסתם או להשחרר את פני הנאשם מעבר
למיוחס לו בכתב האישום, וכי הקפידו להעיד רק אודות הנטאפס בחושיהם בלבד.

כך למשל, מקפידים המתלוונים להעיד כי הנאשם ירך פעמי אחד ולעבר פארס בלבד, וכן מצטטים את דבריו
כפי שנאמרו לעיתים באופן משתמע-כגון המילה "קרון", ללא שימוש במילים בוטות יותר, המעיד על אותנטיות
עמוד 25

האמירות.

זאת ועוד, מעדותו של פארס עולה כי לא זו בלבד שלא ביקש "להתנקם" בנאשם, גם שמניע לכך לא הכוח, אלא שאף ביכר שלא לעצור את הנאשם במקום האירוע, והסתפק בהגשת תלונה לאחר מכן במשטרה (עמ' 47 ש' 5-7).

לモתר לציין כי תלונתו של פארס הוגשה מיד בסמוך לאיורע (עמ' 32 ש' 2-4; **נ/1**), באופן שמחזק את זיהויו של הנאשם, גם שפארס זיהה אותו בוודאות חרף חלוף הזמן.

רכז המודיעין דاز **משה תורגמן** זיהה אף הוא את הנאשם בוודאות בתמונות **ת/2א**, באופן מהותי, מהיכרותו הקודמת את הנאשם במסגרת עובdotו (**ת/3**).

למען הסר ספק יובהר, כי העובדה לפיה זיהוי זה בוצע לבקשתו של פארס, אינה מכרסמת כלל בمشקלה של ראייה זו, הואיל ומלבד העובדה שההליך תועד בזכ"ד, הרי שאין חולק כי התמונות האמורות בהן נראת הנאשם בבירור-צלומו בעת האירוע, זיהויו של תורגמן הינה טכנית בלבד, ומבליל שתהא לו כל מעורבות בהליך החקירה או בחקירתם של מי מהמעורבים.

דברים אלה מקבלים משנה תוקף מקום בו סרב הנאשם בחקירה במשטרה לעורר מסדר זיהוי (**ת/4** ש' 17-18).

לאור האמור, והעובדה כי השתכנעתי שעדותם של המתלוננים הינה אמינה ומהימנה, הוכח מעל לכל ספק סביר כי הנאשם זיהה ע"י המתלוננים כמו שהתבטא כלפים בלבד, והוא בלבד.

בחינת תוכן הדברים בראש עבירות "העלבת עובד ציבור"

לאחר שהוכח בפניי כי הנאשם זיהה מעל לכל ספק כמעט שנייה דין ודברים עם פארס ושадי, ואף תועד במקום, יש לבחון האם תוכנם של הדברים שנאמרו נכנים בגדרו של החוק ומהווים בבחינת "אים" או "העלבה".

יאמר מיד כי חיזוק של ממש לעימות המילולי נשוא כתוב האישום נמצא כבר ביום אירועים של המת"ק מיום האירוע (**ת/1**), ממנו עולה כי בשעה 8:25 בחootות גלעד דוח על "אלימות מילולית ושימוש במילות גנאי" מצד המתישבים (שאף הsslים לכדי אלימות פיזית כפי שדווח בשעה 16:37 באותו יום).

معدותו של **פארס** במשטרה עולה כי כשהגיע למקום האירוע, הטיח בו הנאשם "**הגיא העברי הבכיר**" (**נ/1** עמ' 1 ש' 12) ואף חזר על כך בעדותו בביב"ש (עמ' 33 ש' 3).

יאמר כי אליבא גרטסו של שадי לאמירה זו, אמר הנאשם לפארס "**הנה הגיא המשת"פ הראשי**" בלינוי יריקה

(עמ' 10 ש' 32).

לענין זה יאמר כי אין בהבדל בין הגרסאות כדי לקעקע את מהימנותם של מתלווננים בנקודתזה, הוואיל ולאמן הנמנע כי ברבות השנים שחלפו מן האירוע- נשכחו המיללים המדויקות, אולם ניכר כי רוח הדברים הינה דומה ומתבוך הדברים- היא שנחרתת בזיכרון.

עוד מעיד פארס במשפטה כי לאחר מכן אמר לו בזעזול רב כי "אין צורך שאחד כמוך יאבטח אותו" וכי "אותך נשלח בקרון لأن שצורך ואם לא טוב לך תגיע לעכו ויטפל בך שם" (נ/1 עמ' 1 ש' 19-17), דברים שאף עליהם חזר בעדותו בביבם"ש (עמ' 33 ש' 9-13).

אליבא דגרסתו של פארס בביבם"ש, אמר לו הנאשם כי "אני מבטיח שאנשי עכו יגיעו לכאנ ויטפל בך" (עמ' 33 ש' 13-12), בשונה מגרסתו במשפטה, אולם לאור חלוף הזמן הניכר בין העדויות, והרעיון הזהה המונח בבסיסם של הנוסחים השונים, אין בכך כדי לכרטס במהימנות הדברים.

לפי גרסתו של פארס במשפטה, הטיח בו הנאשם בהמשך כי "ערבי יש פה סירחון שיוצא ממן" והשלים אמרה זו ביריקה (נ/1 עמ' 1 ש' 23).

אף בעדותו מעיל דוכן העדים העיד פארס כי אמר לו הנאשם "נדף ממן ריח מסריה" אז יבק לכיוונו (עמ' 33 ש' 29-28).

לבסוף אמר לו הנאשם "אני יודע איפה אתה גר וגם לשם אני אגיע אלך ואטפל בך" (נ/1 עמ' 2 ש' 7-6), כפי אף העיד בביבם"ש (עמ' 33 ש' 25).

מגרסתו של שадי בביבם"ש עולה כי הנאשם אמר לעלי באמוריו "יום יבוא ואנחנו היהודים נדע מה לעשות איתכם" תוך הדגמת תנוועת שחיטה בצוואר (עמ' 10 ש' 28-27), וכן קילל אותו לאמור "יא ערבי, בן זונה, אתה בכלל לא אכפת לך אם נחיה או נמות" (עמ' 10 ש' 24).

בחקירתו הנגדית נשאל לענין הפער בין עדותו לבין גרסתו במשפטה (שלא הוגשה בתיק) לפיה צוטט הנאשם כמי שאמר "יום יבוא ואנחנו היהודים נשחט את כולכם" תוך תנוועת שחיטה (עמ' 11 ש' 16), והסביר את ההבדלים בגרסהו בזמן הרוב שחלף בין העדויות תוך שהוא מדגיש כי יש להעדיף את גרסתו במשפטה, שניתנה בסמוך לאיורים כ驶יכרונו עדין "טררי" (עמ' 11 ש' 12-8).

"יאמר מיד כי אין בפער שבין העדויות כדי לכרטס במשקל העדות, han לאור ההסביר הסביר לפער נוכח הזמן שחלף, והן בשל היותו של הפער קטן - כsharp במקורה זהה - כוונת הדברים נותרה על כנה.

בכל הנוגע ליריקה - מעמידים פארס ושадי כי הנאשם ירך לכיוונו של פארס בשלב זהה או אחר של האירוע,

כאשר **שאדי** מעיד כי הנאשם ירך לעבר פארס מיד בעת שהגיע למקום, ופארס לעומתו מעיד כי הנאשם ירך תוך שהוא מטיח בו כי נודף ממנו ריח מסריך (ראה לעיל).

אין חולק כי בכל הנוגע לאמירה "**ערבי**" בהקשר בה היא מובאת עבניןנו, לא כל שכן כשהיא מלאה בקהלת בוטה "**בן זונה**" ועלבון דוגמת "**סירוחן**" - הרי שמדובר בעבירות העלבת עובד ציבור בגרעינה "הקשה".

בנסיבות אלה, נאמרו הדברים דעקא למתחلونנים בשל היותם דרוזים, ורק בשל כך, מתוך כוונה להציג עלייהם כנמנים על "מחנה האויב" ובתוך כך - להשיפלם, לבהירם ולעשותם לעיג וקלס באזונם ובאזורני הסובבים.

דברים אלה מתקבלים משנה תוקף מקום בו על מנת לחדד את העלבון וההשפלה, ולהדגים את שאט הנפש מהם, ירק הנאשם לעברו של פארס מיד בסמוך לאמירות הקשות כלפיו.

לצד העלבון בדברים, הרי של לבה של עבירה זו נעוץ בעובדה כי בוצעה במסגרת مليוי תפקיים של המתחلونנים באופן פוגע פגיעה ממשית ביכולתם לתקוף כראוי וכנדרש מהם.

בעניןינו, פגיעה זו בתפקודם של המתחلونנים אינה בבחינת "טענה בועלמא" כי אם עובדה העולה מפורשות, ללא כל ושרק, בעדותם מעל דוכן העדים -

"בסוף אני קצין שמירת ביצה", אחד מהతפקידים שם זה לשומר על האוכלוסייה שגורה באיו"ש וכש מגיע אדם שאומר לך את האמירות האלה, ואני מתיחס לנושא של קצין ביצה", דרוזי או לא דרוזי, אבל פה הרקע היה עצם הyoutu דרוזי, זה שהוא שפוגע במוטיבציה, אני לא יודע למה אני עושה את זה, בסופו של דבר אני תוהה בקול רם שאם צה"ל לא היה שם אני היית רוצה לראות את המתנחלים מתמודדים עם האוכלוסייה הערבית בלבד, ללא ספק, זה שהוא שהוא שהוא מעלייב וגורם לנו לתהיות גדלות מואוד למה לעשות את זה בכלל..."
(עדותו של **שאדי** - פרו' עמ' 15 ש' 10-5)

"...בעיני זה פוגע ברמה האישית, פוגע ברמה הערפית, פוגע בתדמיתו של צה"ל ובכל מי שמראש ביצה"ל...אני זוכר גם באותה תקופה לא מעט אנשים ששירתו בחטמ"ר שומרון ובמקומות אחרים, שמעו על האירוע הזה הספציפי, הוא התפרש בתקשורת שנה אחרי זה... אין לי ספק שהוא פוגע במוטיבציה של האנשים בעדה, אין לי שום ספק, במיוחד במקרים שיש חיכוך בין מתישבים לבין פלשתינים ואיש המדים הופך להיות המטרה"
(עדותו של **פארס** - פרו' עמ' 35 ש' 30-22)

על כך עמד ביום"ש העליון בדנ"פ 7383/08 יוסף אונגרפלד נגד מדינת ישראל (ימים 11.7.11) (להלן: "פרשת אונגרפלד"), המנחה לענין זה, כדלקמן -

"ההגנה על עובד הציבור מפני דברי העלבה נחוצה כאמור לצורך שמירה על"

עמוד 28

תפקודו התקין של השירות הציבורי. חשיפת עובד הציבור לעלבונות בעת שהוא ממלא את תפקידו או בקשר עם תפקידו, עלולה להצבר לכדי פגעה של ממש ביכולתו למשוך את סמכויותיו ולבצע את התפקידים המוטלים עליו. עלבונות כאלה עשויים גם לכרסם באמון הציבור בשירות הציבורי, באופן שתישחק ההכרה בסמכות החוקית ובسمכויות המוסרית הננתונה לעובד הציבור לבצע תפקידים ופעולות מסוימות. ישנים ביטויים, שאף שהם מופנים נגד ציבור מסויים זהה או אחר, למעשה מהווים הם קריית תיגר על עצם סמכותה החוקית של המדינה ושל השירות הציבורי. לביטויים מסוג זה עלולה להיות השפעה שלילית ביותר לאורך זמן. שלטון החוק אינו יכול להתקיים בכוח הזרוע בלבד. אף אם לזרעות שלטון מסוימים חרב או ארנק... הרי על-מנת שהשירות הציבורי יוכל לתפקד כהלכה, יש צורך כי הציבור יכיר, ככל, בסמכויות שניתנו לשירות הציבורי על-פי דין".

בהתאם להלכה המנחה שנקבעה בפרש אונגרפלד, יש לבחון את הדברים בשני מבחנים (פרש אונגרפלד, עמ' 50):

א. במבחן התוכני - בגדרו יכנסו מעשים קיצוניים של פגעה קשה בלבית כבודו של עובד הציבור במילוי תפקידו, בין בדברי ביקורת, בין בגידופים. וכהגדרתה של כב' הש' פרוקצ'יה לעניין זה בפרש אונגרפלד (עמ' 51) -

".. קו-משותף למעשי "העלבה" כਮובנים בסעיף העבירה הוא ביטוי שלילי הפוגע בלבית כבודו של האדם וכורע בפגיעה מהותית וקשה בגרען המוסרי-ערבי שמןנו שעובד הציבור את מקור כוחו וסמכוונו... על-פי גישה זו, "העלבה" מתקימת כאשר היא מכונת כלפי ליבת כבודו האישי של העובד; אין די בביטוי של אלימות מילולית בוטה, אלא נדרשת פגעה عمוקה בשם הטוב של העובד שיש בה כדי לבזותו בעניין אחרים"

בענייננו לא זו בלבד שמדובר בגידוף, שכן תכליתם הדומיננטית של הדברים היא ביזוי והשפלה כאמור, אלא אלה אף מהווים פגעה קשה בלבית כבודם האישי של המתלוונים, ובשם הטוב.

ב. במבחן ההסתברותי - בגדרו תבחן השאלה האם קיימת הסתברות ברמה גבוהה של "ודאות קרובה" כי מעשה ההעלבה יביא לפגעה ממשית בשמייה על תפקודו התקין של העובד והשירות הציבורי כולו.

בעניינו מתקימת גם דרישת זו, בהיות המתלוונים חילוי צה"ל דרוזים, המשרתים בשירות המדינה ומכוון כראויים את סמכותם להיות אמונים על הסדר באזור רגש, ולמוד מתיחות וחיכוכים בין אוכלוסייה יהודית לפלשנית.

carsom סמכותם של המתלוונים להורות ולבצע את פקודות הדרג המדיני והצבאי באזור עייתי זה מילא, יוביל ברף ההסתברותי גבוה לפגעה קשה בתפקודם בהמשך בפרט, כמו גם של כוחות הביטחון - בכלל.

בכך, מתקיימים המבחנים לקיומה של עבירות "העלבת עובד ציבור" בעניינו של הנאשם.

לאור האמור, העלייב הנאשם את המתלוננים "במילימ" ו"במעשים" בהתאם לכוונת החוק בסעיף 288 לחוק, כל זאת מתוך עיונות כלפי המתלוננים מחמת מוצאם העדתי, בהתאם לכוונת החוק בסעיף 144 לחוק.

בחינת עבירות איוםים כלפי עובד ציבור

בכל הנוגע לקיומה של עבירות האיוםים כלפי עובד ציבור, הרי שהלכה פסוקה היא כי בחינת קיומו של "איום" נבחנת בחינה אובייקטיבית, לפיה האדם סביר היה תופס את הדברים כמאים, ואינה תלולה בתיחסותו הסובייקטיבית של המאום (ע"פ 88/103 ליקטמן נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(3) 373).

לענין זה, מובא ברע"פ 11043/04 גבריאל לדני נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, מיום 16.3.05) כדלקמן-

"**כפי שציין השופט גולדברג בעניין ליכטמן, התשובה לשאלת האם דברים שנאמרו מהוים אiom אם לאו תלולה בבדיקה אובייקטיבי, ובלשונו:** "לא רגישתו או אטיומתו של מי שהדברים היו מכובדים כלפיו, הם שקובעים אם יש בדברים ממש איום או לאו" (שם, 88/378)...המטרה העומדת בסוד עבירת האיום, כפי שנקבעה בפרשת כהן היא, אפוא, מניעת דברי האיוים לעצםם, ללא תלות בשאלת האם נטוו הדברים אימה ופחד בלבו של השומע הספציפי שלנו הופנו... מטרה זו יפה שבעתים בימיים אלה נוכח האווירה האלימה שפשתה בחברתנו המאיימת לכלות בה כל חלקה טובה."

בנסיבות אלה, הטיח הנאשם בשאדי כי "יום יבוא אנחנו היהודים נשחת את כולכם" תוך תנועת שיסוף צוואר.

ככל פארס הטיח הנאשם כי "אותך נשלח בקרון لأن שצירך" כמו גם "אם לא טוב לך תגיע לעכו ויטפלו בך שם" ו"אני יודע איפה אתה גר לשם אגיע אליך ואתפל לך".

בהתאם **לסעיף 192 לחוק**, הרי שמדובר בעבירה התנהגותית, ועל כן אינה דורשת תוכאה של פגיעה בפועל כי אם בפועל איום גרידא, שمبرוצעת מתוך כוונה להפחיד או להקנית.

על פי לשון החוק, מעשה איום זה יכול להיעשות "בכל דרך שהיא", הימנו בכתב, בעל פה או בתנועות גופו, ובכללן עלות מבحינה מהותית כדי "איום" (רע"פ 04/2038 שמעואל למ' נ' מדינת ישראל, ס' (4) 96) (להלן: "פרשת למ").

היסוד העובדתי כולל אפשרות פגעה שלא כדין בגוף, בחירות, בנכסיים, בשם הטוב או בפרנסת של האדם שעליו מאימים, או של אדם אחר, כאשר יתכן שהaims הוא ברור מפורש ובוטה ויתכן שמוסווה ונרמז (פרשת למ, עמ' 108).

היסוד הנפשי הנדרש מחייב את הלכת הצפויות שעניינה מודעות ברמה גבוהה של הסתברות, עד כדי קרוב לוודאי, כי התנהגותו של המאימם - יש בה כדי להפחיד או להקניט (פרשת למ, עמ' 128; ע"פ 3779/94 חמדני ב' מדינת ישראל, פ"ד נב(1) 408).

בנסיבות אלה כוללים דבריו של הנאשם אפשרות פגעה בגוף וחיהם של המתלוננים, במילוי ובתנוועה, הן במפורש ("שחיטה" עם "תנוועת שחיטה" בצוואר) והן במרמז (במילה "קרון" שהקונוטציה לשואה אינה נרמזת אך מתבקשת).

בהתאם להלכת הצפויות - הרו שבנסיבות אלה הייתה לנאהם מודעות ברמה קרובה לוודאי כי התנהגותו למצוער תקנית את המתלוננים, אם לא תפיחם, בעיקר נוכח השימוש כלפיהם באבחנה של היוטם "דרוזים" למול "היהודים", ואפשרות הפגיעה בהם על רקע זה.

לモתר לציין כי האמירה לפיה הנאשם יודע היכן גור פארס, אינה אמירה מפורשת שמרתה להפחידו, הוואיל ולהבדיל מאים במסגרת "קבוצה" מדובר ספקיף מפורש ואישׁי כלפי פארס, המגלם בחובו אף איזום מוסווה לאפשרות פגעה גם במשפחהו, בקרים לו, וברכושו.

דברים אלה אף עומדים בבדיקה האובייקטיבי, לפיו אדם מן היישוב היה תופס כמאימים, כל זאת ללא תלות בשאלת האם נטוו הדברים אימה ופחד בלבם של המתלוננים הלהקה למעשה.

בכל הנוגע לאמירות קשות כלפי נציגי כוחות צבא וביטחון, העושים עובdotם נאמנה ובמסגרת תפקידם, כבר קבוע ביום"ש העליון לא אחת כי אין להצדיקו, אף בנסיבות של מצוקה ובעידנא דrichtcha, יש לשרשן מכל וכל.

וכך מובא בע"פ 8927/06 פלוני ב' מדינת ישראל (ימים 14.10.07 -)

"אין ספק שגם בעידנא דrichtcha אין מקום לכנות את הזולת בישראל, בוודאי לא שוטר ישראלי, בשם "נאצי" ו"זבל", han בהקשר היהודי והן בהקשר האנושי הכללי של בין אדם לחברו (על חומרת הביטוי עמד לאחרונה בית משפט זה; ראו 03/2010 בן גביר נ' דנקנר (טרם פורסם) מיום 12.11.06, ובעיקר פסקאות 8-10 לפסק דיןה של השופטת פרוקצ'יה). לרובה הצעיר שבין אנו ונתקלים לא אחת במציאות הישראלית בתבטים בוטות ומשפילות, שאין ראויות להישמע, לרבות בדומה לאמור, גם מפי אנשים מוכרים ובכירים לאין שיעור מן המערערת, הדברים מגעים לעיתים לבית המשפט, אך שירושם מצריך לא פחות מהליך פלילי גם ריסון עצמי ומאמץ ציבורי וחינוכי. זכרתי בהקשר זה את דבריו הקשים

(בביטויים שונים מלאה) של קצין משטרה בכיר ביום ההתנקות עצם כלפי ציבור מתנגדו ההתנקות, שהיסטי מודע מזמן ניקיון הדעת אם לצטטם, והחלטתי שלא לעשות כן, והמבקש לקראם ייעין בתיק שיצוטט להלן. על דברים אחרים אלה אמר בית משפט זה, בפסק דין בעתרה כנגד הקצין לכהונת סגן מפקד מחוז ירושלים, כי מדובר בהتابאות "קשה ופוגעת עד מזד"; יש בה מגשות הרוח ומגשות הלשון; יש בה עידוד לפיקודו להשתמש בכוח פיזי ובسمכות המעכרים; יש בה ביטויים מזלזלים ומשפילים כלפי מגזר אוכלוסייה מסוים"

דברים אלה מקבלים משנה תוקף בנסיבות בהן מדובר באירוע הביטחון, שעה שאליה עושיםليلות כימיים על מנת להגן, לעיתים בגופם, על שלומה של האוכלוסייה האזרחית, ובכלל זה הנאש ומשפחתו, באazor המועד לפורענות מילא.

לאור האמור, מצאתי כי יש בדברים שנאמרו ע"י הנאש כלפי המתלווננים משום "איומים" כמשמעות בסעיף 192 לחוק, כל זאת מתוך עינוי כלפי המתלווננים מחמת מוצאם העדתי, בהתאם לכוכנת המחוקק בסעיף 144 לחוק.

גורסת הנאשם

בתשובתו לכתב האישום הכחיש כי איים או העלב מי מהמתלווננים אך הודה כי יתכן וירק במהלך האירוע, בהיותו מעשן, אולם הכחיש כי יירק לכיווןם של המתלווננים, תוך כוונה לעשות כן.

באופן דומה- לא שלל כי המילה "ערבי" נאמרה על ידו, אולם בהקשר של שיחה אודוט המוסקיים הערביים במקומם, ולא כלפי מי מהמתלווננים בקונוטציה גזעית.

הנאש שמר על זכות השתייה בחקירותיו במשטרה (**ת/4-ת/5**), וסרב לעירicht מסדר זיהוי בתיק (**ת/4** ש' 17-18).

ברשותו לא עלה בידי הנאשם ליתן הסבר של ממש מדוע זה ביקשו המתלווננים לטפל עליו עלילת שוא, למעט הטענה כי נתפס כ"שער לעזאזל" בהישארו אחרון במקום (עמ' 69 ש' 14-13) וכי מדובר בחקירה פוליטית גרידא (עמ' 67 ש' 10-1).

בעודתו בבימ"ש, בתשובה לשאלת המפורשת האם יירק על מי מהמתלווננים, התיחסו הנאשם באומרו כי 'על אדם הס' מ"פ בטוח לא יירק' (עמ' 63 ש' 9-5).

מתשובתו זו המתיחסת במפנה לאדם סגן המ"פ, עליו כלל לא נשאל, ואף לא מייחסת לו כל עבירה כלפי, עולה עמיינות בכל הנוגע למתלווננים- בבחינת "מכיל לאו אתה שומע חן" (מסכת נדרים, יא, א).

למען הסר ספק יעור כי **פארט**, ששאלת מפורשות לעניין אפשרות זו, שללה מכל וכל, הוואיל וליריקה קדמה אמרה מעליבה כאמור, בדבר ריח מסריה הנודף ממנו כביכול, באופן המעיד כי האמרה והיריקה- שלובות זו בזו וכוונתן אחת (עמ' 42 ש' 25-24).

לモותר לציין כי הנאשם חוזר ומתיחס בעדותו **לאדם מלאול הס' מ"פ** כמו שהוא עד אובייקטיבי לאירוע, אולם חurf האמור- במנע מהබיאו לעדות מטעמו (עמ' 63 ש' 9-7; עמ' 64 ש' 16-20).

הלכה פסוכה היא כי שתיקתו של נאשם בחקירותו במשטרה, כמו גם הימנעות מלענות על שאלות עשויה חזק את ראיות התביעה הק"ימות כנגדו, גם שאין בה כדי ליצור "יש מאין" מבחינה ראייתית ('קדמי על הראיות' חלק שני) תש"ע-2009, עמ' 819).

הרצינול המונח בסיס ההלכה זו, הינו כי שתיקת הנאשם במקומם בו נדרש ליתן הסבר- פועלות זו לחובתו כי באין גרסה סותרת - "משရשה" שתיקתו את מהימנותן של ראיות התביעה (קדמי, עמ' 821-819).

באופן דומה, הימנעות מהבאת עדים רלוונטיים, פועלות אף היא לחיזוק ראיות הצד שכנגד, הוואיל וזה מקיים הנחה לרעת הצד הנמנע מהבאתה שלו נשמעה עדותה של העד- היה בה כדי לתמוך בגרסת היריב ('קדמי על הראיות' חלק ראשון), תש"ע-2009, עמ' 418; ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' סלימה מתתיהו, מה (4) 651).

וכМОВА בדברי כב' הש' בן פורת בע"פ 437/82 סלomon ابو נ' מדינת ישראל, פ"ד לז(2) 85-

"הלכה פסוכה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתי השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פעילים לחיזוק הגרסה המפלילה, בה דוגלת התביעה"

בנסיבות אלה, לא עליה בידיו הנאשם לעורר ספק סביר וממשי בגרסת התביעה.

הנאשם שמר על שתיקה בחקירותו במשטרה, סרב לשתף פעולה בפעולות חקירה, ונמנע מהבאת עדים שיש בהם לטענתו כדי לתמוך בגרסתו ולהפריך את גרסתם של המתלוננים.

בסיוף הדברים יעור כי סוגיות הנוגעות למקום או הנסיבות בהם נאמרו הדברים אין רלוונטיות לעצם אשמתנו של הנאשם, כי אם לכל היותר לעניין העונש, ועל כן אין להידרש להן במסגרת הכרעת הדין.

זאת ועוד, בנסיבות האופפות את האירוע יש מילא כדי להציג על סערת רגשות בה היה נתון הנאשם, אם בשל העובדה כי לפי עדותו כוחות רבים פלשו לשטחו בערב חג ואם בשל העובדה כי המסיק לא תואם, באופן המחזק את טענותיהם של המתלוננים בדבר הטחת הדברים כלפים במהלך אירוע האירוע.

בשולי הדברים יוער, כי הגם שחקירת המשטרה לוקה במחדלים לא מעטים, כפי שעולה מעדותם של העדים יהודה גיבי וכמיל חרוב ובכלל זה - הימנעות מעריכת עימות בין הנאשם למי מהמתלוננים (עמ' 55 ש' 32; עמ' 59 ש' 24-25), אי ערכות מסדר זיהוי כדין לנאים (עמ' 55 ש' 21-20), העדר עדויותיהם של עדים נוספים שנכחו באירוע, דוגמת אדם מלול הס' מ"פ, מתישבים נוספים וכו"ב (עמ' 56 ש' 10-6; עמ' 57 ש' 1) - הרי שאין במחדלים אלא כדי לכrescoס במקלול הראיות בתיק, שבahn לכשעצמם יש כדי להרשיע את הנאשם במiosis לו.

6. לאור האמור, הרי שההתביעה הוכיחה את עובדות כתוב האישום מעלה לכל ספק סביר, ועל כן הנני מרושעה את הנאשם במiosis לו.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ד, 10 בספטמבר 2014 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.